

АНДРЕЯ ИЛИЕВ
ДЕТЕКТИВ В ЗОНАТА НА
ЗДРАЧА

Част 0 от „Детективско бюро „Алф““

chitanka.info

ПЪРВИ СЛУЧАЙ: САМОДИВАТА

*И си язди сур-елена
Сур-елена шестокрилец,
Стремени ѝ зелен гуцер,
Юзда ѝ люта змия,
Я камшик ѝ усойница.*

Народна песен

Ник слезе от корема на Мария и се отпусна на гръб с блажена въздишка. Когато дишането му се нормализира, протегна ръка и машинално загали обсипаните ѝ със ситни капчици гърди. Тя лежеше като истукан. Той събра сили, изправи се и влезе в банята. Накисна се хубаво, избърса се с жълта хавлия с изрисувана на нея огромна маймуна и се върна в спалнята.

Мария стана със затворени очи и тръгна като сомнамбул към вратата.

Ник я изпрати с полугладен поглед, тръшна се на фотьойла и си наля перлова ракия от голямо лъскаво шише.

Мария се върна, поклащайки всичко, което господ бе накачил по скелета ѝ. Фотьойлът ѝ се видя неудобен, затова тя се намести в скута му. Ник веднага залепи ръце на хълбоците ѝ и притвори унесено очи.

Ник — измяука тя.

Той се стресна, отвори очи и я погледна строго.

Какво ти става?

Не ми харесва гласа ти.

— Тъй ли? И защо?

Заумилкваш ли ми се, заглезиш ли се, винаги ми казваш Ник.

Не ти ли харесва?

Харесва ми. Дори много. Но съм забелязал, че колкото съкращаваш името ми, толкова по-голяма сума излиза от джоба ми.

Гърдите ѝ изплющяха в рамото — така силно се връцна.

Какво пък — крайно време е да преразгледаме надницата ми.

Охо! — промърмори той.

Ти пестиш на мой гръб!

Тъй ли? — задави се Ник в чашата. Изкашля се ядосан и попита:
— И как го правя?

— За осемчасов рабтен ден ме караш да спя с теб по четири пъти, а оня ден ме задържа извънредно и ме изчука всичко шест пъти!

А, туй ли било... — махна с ръка Ник и се отпусна назад.

Мария мина като бясна из стаята и спря с ръце на кръстта срещу него. Той я загледа възхитен.

Проститутките вземат по стотак на сеанс. Тоест, ако ме няма, ти всеки божи ден ще плащаш по четиристотин за тая работа. Или почти три бона на седмица. А мен ме минаваш с пет стотака.

Ник сложи голите си мускулести крака на масата, засмя се късо и рече:

— Може да направим и обратна сметка.

— Да! — изпищя тя. — И ще излезе, че вместо да ми даваш, аз трябва да внасям в банковата сметка на кантората ти!

— Разбира се. Знаеш ли каква е тарифата за мъжка услуга в Германия? След третия път една стана и ми купи фолксваген...

— Знам! — извика нервирана Мария. — При това най-новия модел!

— Да. А представи си, ако не бе избързала и бях успял да я изчукам и четвърти път! Сигурно щеше да ме осинови!...

— Глупости!

Слушай, защо не седнеш?

Но на стола! — озъби се тя.

Добре де...Щом ти харесва. Макар че съм готов да се закълна в най-милото си, че предпочиташ друго място.

И той се потупа между краката.

А,не!

— Както искаш... Но ми се ще да разбереш, че не си права. Ако те карах по германската тарифа, сега да си ми дължница с двайсетина хиляди марки... А по американската...

— Знам — съкрушено положи голото си дупе на масата тя. — Сега да си милионер...

— Масата е студена — предупреди я загрижен той. — Ела тук.

Хвана я за ръката и я придърпа към себе си. Тя се опъна проформа, но накрая се примири и падна в скута му.

— Ник, и все пак...

Очите му вече бяха премрежени, той замърка и затърка нос в гърдите ѝ.

— Ще помислим...

— Нещо по-конкретно... — започна Мария, но се стресна и изпъна гръб. — А, не!

- Какво, мила? — натисна я за раменете Ник.
- Не искам!...
- Какво не искаш?
- За пети път!
- Слушай... размисли...
- Не — рече тя, но не мърдаше, втренчила очи надолу.
- Добре де... две десетачки... ще сложа...
- Две ли? — рече тя без интерес и облиза устните си...

В този момент звънецът иззвъня. Двамата застинаха.

— Кой ли е? — промърмори Ник.

— Някой досадник — стовари тя гърдите си в лицето му. — Ще си отиде...

Той помисли и я хвана за кръстта.

— Хайде де поотложим.

Мария недоволно се надигна.

— Ако и в Германия така си правил...

Звънецът изръмжа пак. Двамата скочиха като ударени с ток и се хвърлиха към дрехите. Ник за нула време облече панталон и риза. Тръгна към вратата, сети се за нещо, върна се и съблече панталона.

— Какво ти става? — попита Мария обнадеждена.

— Забравих гащетите — промърмори той.

Облече се бързо и нетърпеливо завика:

— Хайде, не се мотай!

Тя вече бе надянала роклята си, беше сресала черната си като смола коса и слагаше червило на устните си. Минаха отрескавели в предната стая, оформена като кабинет с две бюра и диван с ниса масичка. Ник седна на стола си и вдигна крака на бюрото, а Мария спря до вратата и го попита с очи да отвори ли.

— Гащи сложи ли си? — изсъска той.

Тя махна с ръка.

— Сложи си гащи!

Мария му се изплези и отвори вратата.

Влезе нисък, пухкав мъж с остатъци от червеникава коса по главата. Той огледа неспокоен стаята, цъфтящата в розовия минижуп Мария, опънатите боси крака на Ник и попита с несигурен глас:

— Детективска кантора „Алф“?

Ник посочи висящата кукла на телевизионния герой над главата си и се ухили:

— Няма проблеми!

После забеляза босите си крака, усмивката бавно започна да се топи и той ги запридърпва към края на плота. Когато те потънаха отдолу, очите на гостта постепенно се заразширяваха, сякаш бяха свързани с реостат.

Мария махаше зачервена зад гърба му.

Ник се обърка и вместо да скрие револвера, вдигна го.

Дребният мъж направи крачка назад и главата му се заклеци между гърдите на Мария. Той се стресна, извика и с извръщането си я хвана през таза. Сега очите пък на секретарката започнаха да се забелват.

— Скрый револвера! — успя да извика тя.

Ник най-после загрея, отвори бързо чекмеджето, пусна оръжието вътре и плесна радостно с ръце:

— Няма го вече!

Е, разделиха се. Тя седна зад своето бюро, а оня се настани на дивана. Извади носна кърпа, която сигурно използваше и за чаршаф и избърса запотеното си лице.

— Боже мой... боже мой... — рече тихо и стрелна скришом Мария.

„Дали е разбрал, че е без гащи?“ — помисли Ник и поклати глава заканително.

— Той си е такъв... — заоправдава го с пластмасова усмивка секретарката. — Като няма работа, все търка револвера.

Ник се изкашля авторитетно и рече с инструкторски глас:

— Оръжието трябва да се поддържа. — И тъй като човекът продължаваше да мълчи, той го подсети: — А вие?

— Нещастие, господине. Естествено, нещастие...

Едва сега Ник забеляза, че под очите му имаше тъмни мастилени сенки, а лицето му бе с оня характерен и тъй трудно описуем цвят на смъртноболните.

— Лошо ли ви е? — съчувствено попита Мария.

— Да — призна той. — Но не можете да ми помогнете.

— И все пак?

— Да, да... — разбърза се дребосъкът. — Като казах това, имах предвид лекарска помощ... А иначе много разчитам на вас.

— Казвам се Николай Шишманов.

— Благодаря... Сигурно сте от стар род, господин Шишманов.

— Да... Прадядо ми живя сто и четири години.

— Внушително — поклати глава дребният. — Дано и вие да ги доживеете.

— Защо не? — поклати глава Ник. — Пия по-малко от него. За другото съм му по петите.

Мария притвори очи и нервно зачука по бюрото. Той се стресна и пак попита:

— И все пак?...

— Казвам се Пит Колеф и бях най-близкият човек на Тед Тен.

— Тед Тен ли? — понадигна се Ник от стола. — Тенисистът?

— Радвам се, че славата на моя приятел е достигнала и до вас, господине.

— Слушай, вярно ли е, че за последните десет години е изучава три хиляди момичета?

Господин Колеф сви недоволен вежди, но отговори сравнително вежливо:

— Никога не ги е броил, но жени край него имаше повече от достатъчно.

Ник свирна впечатлен и загледа събеседника си с по-голямо уважение.

— Впрочем, точно жените бяха една от причините Тед да напусне за известно време светските салони и да дойде в България.

— Хм... България ли казахте?

— Все това ти говоря: чети вестниците! — подхвърли Мария. — Ама ти видеото, та видеото...

Господин Колеф я изчака вежливо да млъкне и обясни:

— Вестниците не са писали. Никой освен мен не знаеше, че Тед Тен е в България.

— Видя ли? — озъби се Ник. — Защо да ги чета като не са забелязали идването на Тед Тен?

— Дойдохме инкогнито. Тед искаше да си почине. Месец преди това аз прескочих до тук, за да купя на мое име една къща в Рила.

— На Боровец? Там...

— Не, господине. По-навътре. Вдън горите. Исихме да бъдем далеч от хората и успяхме. Единственият ни съсед отстояше от нас на четиредесет минути път. Нямаше телефон, радио, телевизия, до нас не достигаха вестници. Идилия. Тед започна да се свързва и на четвъртия

ден попита дали не съм се сетил да взема ракети за тенис. При положение, че му се повръщаше при вида им!

— Чист въздух — промърмори Ник.

— И риболов, господине — натърти Пит Колеф. — Ходеше редовно на риболов. Аз затова и избрах тая къща — наблизко имаше две езера с кристално чиста вода. Плюс пъстърва по кило парчето!

Ник закима с глава, но Мария скептично сви устни.

— Но нещата вървяха добре до четвъртия ден. На петия той откри третото езеро. На шестия каза, че му се мярнала жена...

— Жена ли? — изненада се Ник.

— Жена.

— Значи отгук започват неприятностите ви. Появи ли се жена — всички нещастия на земята и небето се струпват на главата ти.

— Напълно сте прав. На седмия ден Тед я доведе.

— Ех, че чевръст! — завистливо цъкна с език Ник. — Изчука ли я?

— Заведе я в стаята с камината, а мен ме остави в хола.

— Изчукал я е! — удари с юмрук по бюрото той.

Дребосъкът пак извади чаршафа, който използваше за носна кърпа и затърка очите си.

— И какво стана? — тихо, съчувствено попита Мария.

— Чаках до десет часа сутринта. Той в девет пие кафе. Винаги. При всички случаи. Затова се учудих, че не излезе. Почуках — нищо.

— Бре!

— В десет не издържах и опитах да отворя вратата — беше заключена отвътре. Блъсках, виках... Тогава излязох и погледнах през прозореца. Той лежеше на пода с неестествено отнетата глава. Жената я нямаше.

— Сигурно е излязла през прозореца.

— Невъзможно. Той имаше желязна решетка, през която не би минала и котка.

— А вратата?

— Аз не мигнах цяла нощ. Никой не е излизал.

— Ама че работа — поклати глава Ник. — И какво направихте?

— Заключих грижливо всички врати, сложих им свои знаци и тръгнах към най-близкото населено място. Оттам се обадох в полицията.

— О, колегите вече са били там!

— Бяха. Тед лежеше на пода. Вратът му бе просто прекършен. Лекарят каза, че е умрял бързо. И че това трябва да го е сторило същество с нечовешка сила.

Мистър Колеф наблегна на последните две думи. Ник го огледа и изхъмка:

— Не изглеждате на такъв.

— И тези от полицията така рекоха. Но изглежда са размислили, защото ме викат след един час в управлението.

Ник го погледна изпитателно, мъката по лицето му го жегна и той наведе очи.

— Може да е за справка.

— Не е — поклати глава дребосъкът. — Ще ме арестуват. Мериха камината и решиха, че спокойно съм можел да заключа и се измъкна през нея на покрива.

— О! Гениално! — възхити се Ник. — В такъв случай дори много са се мотали.

— По дрехите му намериха два дълги женски косъма. Имаше две чаши. На едната отпечатъци от издължени тънки пръсти. Кучето им също даде да се разбере, че в стаята е имало друг освен нас двамата.

— И сега ви викат в управлението? — почеса се по главата Ник.

— Да.

— Е, мога да ви кажа какво ще се случи.

— Какво? — преглътна шумно дребосъкът.

— Ще ви сложат белезниците и ще ви разкажат как сте удушили мистър Тен.

— Но защо?

— Мария може и да ме критикува, че не чета вестници, но и от телевизията човек научава нещичко, нали? Та там говореха, че Тед не прощавал на някои мъже... хм... които не са много мъже.

Пит Колеф се разтревожи и погледна безпомощно към Мария.

— Познах, нали?... Такаа. Първо — ревност...

— Не съм го ревнувал — тъжно поклати глава дребният.

— Вие така казвате... Завлекли сте го в планината, далеч от улиците на Ню Йорк и Лондон, но той и в пущинака си намерил... Второ:кой ще го наследи?

— Аз.

— Поне десет милиона, нали?

— Повече.

— Какво да говорим тогава? — сви рамене Ник. — Защо да се лъжем?

Дребният мъж лъщеше целият в пот. Пак извади кърпата и грижливо подсуши лицето, темето и ушите си. Замисли се. После погледна открито детектива в очите и рече твърдо:

— Аз не съм го убил.

Ник изпъшка мъчително. Мария приближи до бюрото, сложи ръка на рамото му и тихо каза:

— Той не го е убил, Ник.

Той сърдито се освободи от ръката, скочи и обиколи за нула време няколко пъти кабинета.

— Ще поемете ли случая?

— Ще го поемем — бързо рече Мария. — Напишете ни чек.

Ник я изгледа зверски, но не каза нищо. Дребният извади писалка „Паркър“ със златен писец и се подписа виртуозно в чековата си книжка.

— Десет хиляди долара?

— Не стигат ли? — обезпокои се Пит Колеф.

— Много са!

— Много ли? — ядоса се Ник. — Я го виж как се е накиснал!

— Искам да ви издам една малка тайна — оживи се дребният. — Тед много се страхуваше, че с него може да стане нещо от този род. Ето защо в завещанието му има клауза, която предвижда в такъв случай награда от сто хиляди долара за този, който разкрие убиеца му.

— Сто хиляди?! — притвори очи Ник.

— Сто хиляди. Е, господин Шишманов, аз трябва да тръгвам. Ако откриете нещо, ето визитната картичка на адвокатата ми.

Пит Колеф делово тръгна към вратата. Вече бе хванал дръжката на бравата, когато се извърна.

— Слушайте... Може би трябва да ви го кажа все пак.

— Да, господин Колеф — почеса се по врата Ник.

— Видях я после. Навън.

— Кого?

— Жената. Пропяха втори петли...

— Втори петли? — олюля се Ник.

— Да. Нали ви казах, че най-близкият съсед, овчарят, е на четиредесет минути път. Той има кокошки и петел. В планината се чува надалече.

— Чува се.

— Бях нервен и седях до прозореца. Беше ясна лятна нощ, с пълнолуние. Всичко се виждаше като на длан. И я видях.

— Къде? — обърка се Ник.

— Летеше... Към гората. С развети коси. Казах ли ви, че тя имаше дълги до кръстта руси коси? Да... Въздухът издуваше роклята й... Бяла ленена рокля. И цветята на главата й се люлееха...

— Какви цветя? — изхърка той.

— Имаше венец от горски цветя на главата.

Ник го гледаше с физиономия на човек, глътнал гущер.

Дребният постоя, въздъхна тежко.

— Сънували сте, господин Колеф — размърда се най-послед той.

— Не, не съм сънувал.

— Такова... наркотици да сте вземали?

— Не... От няколко месеца не.

— Нещо там... от тревогите?...

Пит Колеф поклати тъжно глава и рече:

— И сега я виждам... Летеше.

3

Ник въздъхна жално и прочувствено като многострадалната Геновева.

— Какво ми натресе, глупачке...

— Десет хиляди долара — вдигна рамене Мария. — При това в най-лошия случай.

— Летяла... Боже мой!

— Сънувал е — отегчено се прозя тя.

— Какво му пречи, докато си е дремел, да му е извил и врата? — продължи да се заяжда Ник.

— Не — поклати глава Мария сериозно. — Той не го е убил.

— Приказки.

— Интуиция, Ник. Той не би могъл да го направи.

— О, не ги знаеш ти тия с левите резби!

— Ник — не го чу тя. — Сто хиляди долара!

— Е? — изръмжа той.

— Най-последно възможност да ми се издължиш до стотинка.

— За какво?

— Задето ме експлоатираш така безжалостно. Ще ми увеличиш заплатата, нали?

— Стига да ми купиш нов фолксваген!

— Никога! — изпищя Мария.

Ник посегна да ѝ запуши устата, но ръката му попадна на гърдите. Тя застина в очакване, ала той размисли и я пусна. Стана тежко и мина в другата стая. Мария го последва — търсеше чорапите си.

— Да не си болен? — попита тя с лека тревога.

— Болен ли?

— Ами отказа се...

— А, това ли било... Много си дигнала цената. Правя си сметката.

— Нищо... аз на вересия.

— А обувките ми къде са?

— Зад фотьойла... Къде отиваш?

Той вече беше на външната врата. Там се сети, обърна се и размаха пръст:

— И да си сложиш бикините! Да не хукнеш из града гола!

Навън бе орецо като пещ. Улиците пустееха и ако все пак туктаме шареха хора, те се държаха по сенките. Ник пое въздух и се гмурна в зноя.

Когато стигна управлението, челото му бе мокро от пот, а вратът му сигурно червенееше като котлет.

На пропуска го познаваха и нямаше проблеми. Той се качи на единия от асансьорите и го пришпори към таванските. Още в коридора налетя на своя човек — Дебелия Стоян.

— Слушай... — започна Ник.

— Не знам — вдигна рамене прасето му с прасе.

— Как ще знаеш като още не съм те питал!

— Ами както си подпушил, само стоте бона са ти в ума. Тен, нали?

— Тен — призна Ник.

— Лично шефът се зае със случая.

— Все пак нещичко...

— И да знам, това са слухове. Питай шефа!

Ник въздъхна и потът три крака пак към асансьора. Пред кабинета на началника имаше вече седем човека и той търпеливо зачака реда си.

Не може да се каже, че господин полицейският шеф Колимечков остана възхитен, когато след час и четвърт застана в очертанятия на вратата му.

— О, Марлоу!

„Тоя — помисли си Ник, — ако е чел и два реда от Чандлър, аз ще си намажа резервната гума с грес и ще я изям за следобедна закуска.“

— Здравсти, шефе.

— На лов ли?... На лов, нали?

Той кимна.

— Исам да те предупредя, че ако идваш за случая Тен, няма да те огрее.

Има си хас! Щом е взел следствието в ръцете си, значи сериозно се надява да глътне стоте бона.

— Не, шефе. Тен ме интересува толкова, колкото и сутиена на секретарката ти.

Колимечков се ухили:

— В такъв случай — значи много.

— Да — кимна Ник. — Клиентът ми се е абъркал в батака, който вие наричате „случай Тен“.

— Клиент ли? — наостри уши шефът.

— Да. Господин Пит Колеф.

— Той те е наел?

Ник тупна чека на бюрото и попита невинно:

— Да имаш цигара повече?

— Отказах ги. Тия цени не са по джоба на един полицай.

— Жалко.

Отказал! Джобът на якето му бе надут като женско дупе. Циция!

— Интересно... Десет хиляди долара?

— Толкова пише.

— Толкова много?

— Много? Че аз ще играя срещу цялата местна полиция! Защото вие вече сте го накиснали, нали?

Колимечков го измери и вдигна рамене:

— Всичко е срещу него.

— Искам да се запозная с делото и особено заключенията на експертите. Имам право, нали?

Той изръмжа някакво съгласие, което по-скоро приличаше на „върви по дяволите“.

— А! И основанията на прокурора за ареста му. Нали го арестувахте?

Колимечков въздъхна.

— Добре, отиди при Георгиев от отдел „Убийства“.

— Благодаря, шефе.

Пет минути по-късно Ник бе син от ярост най-вече заради благодарността. Георгиев бе заминал предния ден за София. Шефът си бе отишъл, а следователят Пешо Петров, който работеше по случая, искаше лично разпореждане от него.

— Слушай — не издържа Ник. — Колко искаш?

А онова ренде Колимечков: Марлоу, та Марлоу! Той може и да е на километър от Чандлървия детектив, ама полицаите на Балканите

са толкова далече от американските, че почти се сливат с мафията!

Оня беше като машинка.

— В Средновековието най-тежкия данък бил десетъкът.

— А на теб пет стотака ти стигат...

— Толкова млад и толкова съобразителен — изхили му се Пешо.

Ник бързо пресметна и кимна:

— При едно условие — заедно с ключовете за къщата.

Следователят му смигна и посочи с глава свободния стол до бюрото си.

Така... Експертите по вратата: обикновена, несекретна брава, заключена отвътре... без следи от шперц и насилие... превъртяна два пъти... Прозорците: отворени, масивна метална решетка... никакви следи от насилие... изключено човек да премине през нея... Таен изход: изследвани стените, пода, тавана... за такъв няма данни... Камината: може да излезе човек оттам... Саждите са от зимата... По пода има — найвероятно от вятъра или въздушното течение... По стените няма следи от крака, ръце... Не е минавал човек или животно... Медиците: труп на мъж... поне осем часа от смъртта... Удушаване със счупване на врата... Убиецът е човек с исполинска сила... Следи от полов акт... с жена...

— Опа! — извика Ник. — Виж тук какво пише! С жена!

— И най-добрите експерти грешат. Ти виждал ли си го? Як като бик — каква ще е тази жена, дето ще му извие врата!

— Че Пит Колеф да не би да е способен?

— Абе тия леваци, като ги хване ревността... Какви случаи съм имал... Но чети, чети нататък.

Тъй... намерени два руси дълги косъма... Последен полов акт в София с две момичета едновременно... Бива си го тоя... Трябва да опитам с две... сигурно е гот... Издирват се за сравнение на космите... Относно следи около къщата, стените и покрива — няма такива... Такаа...

А ето и господин Пит Колеф... Българско име Петър Василев Колев... Напуснал България в края на хиляда деветстотин осемдесет и девета. Германия, после Канада... установява се в Сан Франциско, приема американско гражданство... В мотивите посочва, че е преследван в родината си по морални причини... ограничения на

свободата му... Хваща комунистически функционер за гърлото...
Стоп!

— Стигна ли до това? — ухили се Пешо Петров. — Бостънският удушвач, а? Нали имаше един такъв в америка?

— И затова ще му окачите убийството на Тен?

— Няма кой друг — вдигна рамене той. — Цял свят шуми. А посмей да се забавиш с откриването на убиеца!

— Боже мой! — хвана се за главата Ник.

Чака още един час и пак се намъкна при Колимечков. Този път той бе кисел като развалена консервирана краставица и когато Ник отвори уста да му изреве, вдигна отегчено ръка:

— Слушай, намери ми такова женище, което да е достатъчно засукано, че да възбуди мерака на такъв тип като Тен, достатъчно силна, че да му извие врата, достатъчно тънка и ловка, че да се измъкне през комина, без да обере саждите и аз ще пусна тоя риж педераст!...

— Добре — рече неочаквано кротко за своя нрав Ник. — Разбрах.

Ник се върна в кантората. Мария я нямаше — сигурно бе излязла по магазините. Прерови гардероба и най-после намери това, което търсеше — избелял туристически комплект. Натъпка го в черен сак с надпис „Адидас“. Прибави няколко кутии цигари, чифт туристически обувки и револвера с кутия патрони. Написа бележка на Мария — къде отива, кога ще се върне и какво да прави, ако се забави. После запраши по стълбите навън, свирукайки си „Марша на частния детектив“, който все не му оставаше време да напише.

След два часа бе в Н. — малко, сиво градче с криви улици, което сигурно тайно мечтаеше за асфалт и шадравани в центъра си. Но засега полицейският участък и кметството — бели и внушителни — му стигаха.

Лейтенантът се оказа голяма симпатяга — или не бе виждал долари, или не знаеше за наградата в завещанието на Тен.

— Константинов, но мивикат Коцето.

Сини, кротки очи и алени бебешки устни. И коса, дълга и яка като грамофонни иглички.

— Рошльо си ти — усмихна му се Ник. — Я ми разкажи нещо за къщата на „Партизански поляни“.

— Построили са я хора от бившия общински комитет на БКП. Уж база за отдых и ски, но е било публична тайна, че се изпилзва за кърсоффри и системни нарушения на социалистическия морал. Затова и никой не се учудил кой знае колко, когато една сутрин намерили втория секретар на комитета удушен на една поляна.

— Имало е убийство и преди това? — зяпна Ник.

— Това ви разправям.

— Тия от областното знаят ли?

— Сигурно.

— Откриха ли убицеца на секретаря?

— Не — поклати рошавата си глава лейтенантът.

— Материалите по делото?

— Няма такива. Търсих ги след случая с американеца. Казаха ми, че тогава разследването е поела специална група от София.

— И не са открили нищо?

— Уви. Накрая излезли с някакви мъгляви обяснения за класов враг, който не спи и така нататък. Знаете какви са били времената.

— М-да — жално млясна Ник.

— Що се отнася обаче за предните шест, материалите са тук — опита се да го окуражи рошльото.

— Какви шест? — погледна го учуден той.

— Ами другите смъртни случаи. За последните деветдесет и три години, откак в Н. Има полицейска служба, тук са извършени общо дванайсет убийства. Седем от тях впрочем са приключили съвсем банално и определението убийство не им приляга. Поне по заключенията на следствията. Но затова по-късно... Интересното е, че и седемте са станали в този район.

— Боже мой! — хвана се за главата Ник. — Казахте ли това на оня глупак Колимечков?

— Ей такава справка им изписах. Даже материалите са още тук, в бюрото ми.

— Абе какво ме размотаваш! — ахна той. — Я ми ги дай!

Първата жертва беше от лятото на хиляда деветстотин и четвърта година. Някой си Драган Митрев Шопов, двацет и пет годишен овчар, бил намерен мъртъв край едно от Сините езера. Потурите му били свалени, а по врата му имало следи от душене. Били разпитани негови другари, чорбаджията му, мандраджията, но никой не можал да каже нищо. Служебното лице се насочило към един козар, който живеел лятото в този район със съпругата си. Версията му била, че Драган вероятно е прикоткал жената, били са заловени на местопрестъплението от съпруга и той го е убил. Но алибито на козаря се оказало желязно и следствието приключило с предположение, че убийството е дело на минаващите през този район македонски чети.

Другите шест бяха разхвърляни из годините до хиляда деветстотин шестдесет и шеста, но при тях нямаше никакви загадки. Тримата бяха умрели от змийски ухапвания, а останалите от сърдечен удар.

Ник разочарован хвърли папките. Коцето го стрелна дяволито:

— Нищо, а?

— Нищо — изпъшка той.

— Защото чете на четвърта скорост.

— Слушай, има ли място, където човек може да хапне?

— Има... Но забележи: ухапаните са бягали.

— Ами сигурно са ги гонели.

— По принцип живеещите в България змии хапят само ако ги настъпиш или раздразниш. Но никога не гонят!

Ник се замисли:

— Хм... Абе какво ме будалкаш? Сигурно са хукнали след ухапването.

Рошльо помръкна:

— Това не ми е идвало на ум...

— Мисли, младо, мисли — потупа го Ник по рамото. — А такава... хотелче имате ли?

— Няма проблеми!... Ами другите?

— Какво другите?

— Тия с ударите. И на тримата лицата им са били сгърчени от ужас. И също са бягали.

Ник пак седна и взе папките.

— Хм... Ти какво искаш да кажеш, бе?

— Че са умрели от страх. И са бягали от страх.

— Страх ли?

— Абсурд да е нормален сърдечен удар. Ето, виж: единият е бил с мокри гащи.

— И искаш сега да попитам: е, какво ще е било това страшилище, дето са видели преди смъртта си?

— Това отдавна съм го формулирал. Сега се мъча над отговора.

— Е, карай по твоя път... аз по моя. И не ми пречи. А такава... мацки намират ли се?

— Предимно над шейсет години — ухили се Коцето.

— Чак толкова не съм закъсал — поклати глава Ник. — Значи няма какво да си губя времето тук. Имаш ли карта на района?

Той кимна и отвори сейфа си. Ник легна върху картата и внимателно изучи по-характерните неща. После премери разстоянието до къщата и се разколеба.

— Ще стигнеш по тъмно. Имай предвид, че последните три километра трябва да се вървят пеша.

— Ами като нямате момичета... — промърмори той.

— Ще ти предложи друго — обеща Коцето и го повлече навън.

Другото се оказа уютна кръчма с места за около двайсетина души. Беше оформена като едновременна одая с камина и много грънци по облицованите с борови дъски стени. Над камината висеше половин мечка кожа, а зад тезгяха се кипреше една истинска Сарандовица с пращящи пазви.

Настроението на Ник се повиши забележимо. Той се настани така, че приятната гледка да е непрекъснато в обзора му и потри ръце:

— Какво ще прием?

— Само не уиски.

— Защо да не е уиски?

— Не подхожда на обстановката — вдигна рамене Коцето.

— Много ви изтънчват в тия институти, брей!... Пия само сливенска перлова!

Лейтенантът кимна на кръчмарката и се понесе към тях като прочутият бриг с алени платна. Вятърът така духаше в тях, че те всеки момент щяха да се скъсат. Той й зашепна нещо на ухото, а Ник стоеше нащрек — все му се струваше, че пазвите няма да издържат налягането и ще се пръснат.

— Дали носи сутиен? — попита той плахо, когато жената-кораб пое обратен курс.

— Не знам — вдигна рамене Рошльо.

— Че какъв полицаи си, бе — ядоса се Ник. — Това трябва да е била първата ти работа, щом си дошъл тук.

Коцето се усмихна неопределено.

— Но аз ще ти поправа грешката.

Вече бяха към края на вторите чаши, когато в ъгъла застана немлад вече мъж с гъдулка.

— Мечка няма ли? — захили се Ник.

Лейтенантът се подсмихна търпеливо и го повика с пръст. Той дойде — жив овчар, жив облъскан селянин, маскиран като музикант.

— Между другото ли свири?

— Откъде позна?

— Видях му ръцете — тоя копа, рине на овцете...

— Да — кимна Коцето. — Но чуй какво ще изпее.

Какво му пречеше, докато гледа кръчмарката и да слуша?

Гласът бе гърлен, дълбок и гъдулката сякаш бе правена за негов съпровод.

*— Пасъл е Стоян шилета
по Ирин-Пирин и Рила,
по високите могили.
Че ги Стоян докара
На студените езере,
Студена вода да пият...*

Коцето нервно запали цигара, загледан в гъдуларя.

— Че там си Стоян намери

Три моми, три самодиви.

Трите се голи къпеха...

Рошльо блъсна Ник по гърдите и въодушевен попита:

— Чу ли?

— Какво? — учуди се той.

— Как какво? Песента!

— Какво да ѝ слушам? — вдигна безразлично рамена Ник. —

Гледай...

— Ех, майка му! Абе ти да не си сексуален маниак?

— Просто съм мъж на място — обиди се той.

— Слушай!

*— Не ѝ даде Стоян роклята,
роклята, още колана...*

— Какви рокли? — наостри уши Ник.

— Ама ти не слуша ли досега? — плесна се по челото лейтенантът. — Заварил самодивите голи в езерото и им взел дрехите. Те го молели, а той не ги давал и накрая отвел едната в къщи...

— Трябвало е да ги изчука и трите — поклати глава с укор Ник.

— Боже мой, ти да не си вече пиан? Родила му самодивата дете и на кръщавката той я накарал да му играе самодивски танци...

— ...*Дай ми, Стояне, роклята,
роклята, още колана
и язи ще ти поиграя
самодивските игралки...*

— И той се прецакал, нали? — махна с ръка Ник.

— По дяволите! — ядоса се лейтенантът. — Слушай! Това има връзка със случая Тен!

Ник го погледна особено, промърмори едно „хайде, бе!“ и се заслуша.

— ...*Като си роклята облече,
роклята още колана,
като си Радка заигра
самодивските игралки,
че са наляво завъртя,
надясно...*

— Слушай! — изхърка Коцето на ухото му.

— ... че из коминя изхвъркна...

— А! Не се сдържа вече той. — Чу ли? Из комина!

Десетината посетители се заизвърщаха. Ник се почеса по врата. После поклати тъжно глава:

— Ей, мамка му, какъв боклук бълват вече полицейските училища.

— Ник...

— Абе ти да не си пиан? — ядоса се той.

— Послушай ме...

— Какво да те слушам? Тук има убийство, а той вместо да се разрови, изучава народното творчество! Самодиви! Ето ти самодивата — посочи той тържествуващо кръчмарката. — И тя не ще песни, а нещо яко... Питай я, ако не вярваш.

— Добре де, добре... Седни.

Ник сърдито се тръсна на стола и удари голяма глътка ракия.

— Ще ме изслушаш ли?

Гъдуларят свърши и се поклони под редките ръкопляскания на посетителите.

— Ти ли го докара?

— Пее си човека всяка вечер — вдигна рамене Коцето.

— И ти всяка вечер го слушаш?... Е, не е чудно, че си я окъсал.

— Чу ли песента? Той не е измислено лице. Живял е. И всички са знаели, че си е довел жена от далечно място. Но откъде — и в селските регистри не е писано. Преданието твърди, че е била самодива.

Ник притвори очи.

— Добре. Но аз го намерих в регистрите. Детето. И е кръстено през хиляда деветстотин и четвърта — тогава, когато е станало първото убийство.

— Абе ти...

— Тогава е избягала самодивата!

— Ама че улика!

— Партизански поляни е новото име на местността. Но всички тук ги знаят като Самодивски поляни.

— Тъй. Имаш ли друго?

Коцето махна с ръка разсърден. Ник изпи ракията си, хвърли петдесетолевка на масата и рече:

— Къде ще спя?... А, само не у вас!

Коцето приближи до кръчмарката, попита я нещо и кимна към Ник. После му обясни:

— Има свободна стая. Ще те изтърпи до утре.

— Хайде тогава.

Отвън той се опита да му каже нещо, но Ник сложи ръка на устата му. Вече вървеше по стълбите, когато лейтенантът едно подхвърли:

— Няма да откриеш нищо!

— Защо? — учуди се Ник. После се ухили: — Е, самодива едва ли ще видя...

— Няма да видиш. Те се явяват на четиринайсет години.

— Какво?

— Раздели годините от хиляда деветстотин и четвърта на седем. Помни! Аз ще взема стоте бона! След четиринайсет години!

— Абе защо не си отиваш? — ядоса се Ник. — Сънувай си сънищата — кой ти пречи? Но защо ги месиш със службата?... Ей, какво поколение — от две ракии връзва кърнките!...

Намери стаята, отключи и легна в чаршафите с предчувствие, че кръчмарката няма да го посети.

Позна.

Сутринта се събуди с главоболие и почти до обед се питаше защо — дали задето спа без жена или от ракията. През това време се преоблече в туристическите дрехи, закуси, напълни сака с консерви, кашкавал, домати, бисквити, шоколад, ангажира единственото такси на градчето да го закара колкото може по-близо до къщата в планината, намина край оня рошльо Константинов, огледа няколко магазинерки, поговори с двама пенсионери в градинката за времето и Партизанските поляни, обядва и накрая обясни на кръчмарката, че истинската им среща всъщност тепърва предстои.

В края на краищата към четиринайсет часа следобяд таксито го изтърси на около три километра от заветната цел — трамплинът към стоте бона в зелено. А засега зелено беше само наоколо — котловина с набучени един до друг огромни борове и безкраен килим от цветя и треви. „Знаела е номенклатурата къде да прави любов“ — въздъхна Ник и извади компаса. Ориентира се по посока север. Вляво бе местността Козяка, пред него Голи връх с двете езера в подножието си. Вдясно надничаше с няколко поляни измежду дърветата друг хълм — Просеника. Там някъде се намираше кошарата на овчаря Димитър. Всички твърдяха, че дъските му не били в ред и че в последните петнайсет години едва ли е слизал и пет пъти в градчето... Хората на Колимечков споменаваха за него, но Ник, колкото и да се напъваше, не можа да си спомни да е чел показанията му по случая... Да не са го разпитвали? Едва ли... Не са чак толкова тъпи.

Пътеката течеше между дърветата равна, тук-таме подскачаше по малки височинки. Вървеше се леко, приятно. Гората ухаеше на борова смола, непознати цветя и чистота.

След половин час тя го изплю на огромно бърбекообразно голо място. В дъното блестяха двете езера и къщата, а над тях, през пояс от борове надничаше любопитно с белите си камъни Голи връх.

— А третото езеро? — промърмори Ник, сещайки се за думите на Пит Колеф.

Не можа да си спомни да го е видял и на картата в полицейския участък. Чакай... Дребосъкът говореше за някакво „откритие на Тед“. Сигурно е някъде в гората. Най-вероятно вдясно, под Просеник, където течеше рекичка.

Къщата не даваше никакви признаци на живот. Ник поспря и я огледа. Едноетажна, масивна, с гараж най-вдясно. Да, Рошльо му бе споменал, че през Козяка преди година-две можело да се стига до тук с кола, но една пролет придошлата рекичка отнесла дървеното мостче. Номенклатурата пък я отнесъл пороят на промените, дошли гладните години и нямало пари за хабене. Пък и никой, освен туристите, не се интресувал от къщата. През последната година и те намалели и кметството решило да се отърве от нея.

Масивната желязна порта изскърца и Ник влезе в двора. Хвърли раницата на тревата и в същия момент трепна — вратата бе откrehната. Приклепна и извади револвера. Когато приближи, настръхна — бравата бе разбита. Притича, залепи се за стената и внимателно се запромъква. Блъсна вратата и мина като вихрушка из петте стаи. Нямаше никой. Спря задъхан в стаята с камината и отпусна ръце.

На пода с креда бе очертана човешка фигура и Ник бързо съобрази, че вероятно тук е лежал Тед Тен. Вдясно имаше широко легло, застлано с бял губер. Дървена маса и груби лакирани столове в стил „седемте джуджета“. Подобни мебели струваха цяло състояние.

Огледа вратата — масивна, здрава. И бравата не бе толкова елементарна. Ник знаеше поне дузина трикове как може да се отключи отвън брава с ключ отвътре, но си призна, че при тая сигурно би запънал. Огледа я с лупа, макар да вярваше напълно на полицаите — щом са писали, че няма следи от насилие, значи няма.

Прехвърли се към прозореца — също масивен, с двойно три милиметрово стъкло. Отвори го и огледа решетката. Натисна я — не помръдваше. Фигурите на решетката бяха така гъсти, че не котка, мишка би минала трудно.

Оставаше третият вариант — камината. Вярно, че бе широка и мистър Пит спокойно би се опънал там. Нагоре се стесняваше, но не толкова, че да не мине човек с присвити рамене. Ловък, пъргав мъж би успял. Да, професионалист би се промъкнал... Такива Ник би посочил

поне десет. Но нито един от тях не би го направил, без да събори една лопата сажди.

Сети се за бълнуванията на лейтенанта и се ухили с добро чувство... Стабиляга. Но чете много. Какви ли не фантазмагории има из книжките. Оборот ли го полицаия книжките, пиши го загубен. Ето, ако той е детектив от романчетата, като нищо ще отпусне ръце и ще каже: „Убиецът е излязъл през комина!... Самодива е!“

Ник седна на един от столовете, кръстоса крака и запали цигара. Очите му зашариха по стените. Самодива... Глупости. Някъде трябваше да има таен изход. Случаят нямаше друго обяснение, мистър Пит Колеф нямаше друго оправдание.

Хвърли фасата през отворения прозорец, метна брезентовото яке на стола и залази на четири крака по мокета, почуквайки методично по пода с дръжката на револвера. Всуе!... В един момент Ник замръзна — ясно улови изписана върху тъканта прашна следа. Погледна от друг ъгъл — нямаше шега. Взе лупата и пак навири задник. Седна и ухапа устни. Колкото и да бяха непукисти и безцеремонни, колимечковци все пак бяха професионалисти. Плюс това се славеха като контета — ами да, градски полицаи! Никой няма да тръгне с гумени цървули. Още повече през лятото.

Значи, отпадат.

Тогава?

Случайни туристи? По принцип един смахнат дотолкова, че да поеме насам турист никога няма да тръгне с цървули. Те запотяват краката и умирисват чак душата. И друго — изследванията показват, че кражбите по заслони и хижи са изключение и обикновено се вършат от случайни хора. А този тук да разбие врата...

Оставаше един. Той му се мотаеше още от сутринта, но Ник умишлено го изтласкваше настрана, за да не си създаде предубеждение. Овчарят. Тая пасмина използва цървулите като маратонки, а за крадливостта им поеми могат да се напишат!... Бай ти Димитър... Защо не бяха взели показания от него?

Ник излезе замислен навън, взе раницата и се върна. Избра си първата от общо трите спални, тази, която бе досами външната врата. Подреди багажа си в шкафчето. Когато тръгна към Просеник, беше вече шестнайсет и трийсет.

И да искаше, не можеше да се обърка — пътеката бе широка и явно използвана често. Имаше следи от магарешка каручка, много овчи изпражнения. Вървя близо половин час.

Кошарата беше от вършини и слама — смачкана и сгушена почти на върха, на топлата му южна част. Вратниците бяха отворени. В западния край стърчеше малка къща от дебели борови греди, прилична на баба Ягината. Само дете нямаше крака. Приблужи. Бутна вратата с лявата ръкъ, а с дясната стискаше револвера под якето. Тя изскърца жално-милно и се отвори. Нямаше никой. Ник пристъпи и се огледа. Светлината влизаше през тясно криво прозорче с оплоти от мухите стъкла. До него клечеше мръсна изтъркана масичка, която не си знаеше годините. В дъното имаше грубо скован нар, застлан с протрита черга. Над него на заковани към стената дъски бай Димитър бе наредил посудата си — три порцеланови чинии, бакърена дълбока паница и две тенджерки. Най-вдясно в загубила цвета си хавлия бяха завити три хляба. Пипна ги — твърди като войнишка каска. Надникна под леглото. Няколко чифта нови гумени цървули, пластмасова туба с вода, сгънати шаячни дрехи, тесла, трон и ловджийска двуцувка. Взе я. Смазана, поддържана. Охо, и заредена! Ник извади патроните, пусна ги в джоба си и хвърли пушката обратно.

Огледа се пак. Наведе се към прозореца. Видя чекмеджето на масата и го дръпна — нож, две лъжици, мръсна солница и зад нея розово пакетче, вързано със синя панделка.

Ник се почеса по врата замислен и дръпна възела. Нокаут. Вътре имаше чисто нов дамски несесер и червен лак за нокти. Той извади ниско трикрако столче изпод масата и седна. Мисли дълго. После ги загъна в хартията, върза панделката и ги върна в чекмеджето.

Полегна в горния край на поляната и зачака, заслушан в шума на гората.

Казват, че престъпникът винаги допускал грешка. Е, това понякога правят и детективите. Е, това понякога правят и детективите. В дадения случай тази на Ник бе елементарна, но гласовита и зъбата — забрави за кучетата. Още що излязоха овцете на откритото, те го надушиха и се юрнаха към него с баукане, което разклати гората. Ник се изправи обезпокоен и извика. Глутницата обаче само увеличи скоростта. Това у него извика биологичен растеж — мигом му се появиха още десетина ръце и той струпа за отрицателно време внушителна купчина камъни до себе си.

Появи се и овчарят — среден на ръст, с побелели коси и дочени дрехи в неопределен цвят. Той спокойно проследи атаката на кучетата и чак когато Ник замята камъни на всички страни, ги повика. Те се укротиха и повлякоха опашки обратно. Овчарят също му обърна гръб и тръгна към колибата си.

— Хей — извика Ник.

Колкото реагира той, дето клати дърветата, толкова и той. Ник събра десетина камъка и тръгна след него. Когато застана пред вратата, оня седеше на столчето и се мъчеше да отреже парче хляб.

— Аз ще съм ти комшия.

Вече беше успял да извади пушката и да я подпре в ъгъла! Глупак, а?

— Купих оная къща долу.

Най-после успя да откърши голям краещник, извади от торбата си буца сирене и заръфа невъзмутимо.

— Абе ти не говориш ли?

Ни звук, ни стон.

— Значи не говориш — рече примирено Ник. — Аз дойдох да питам за мляко.

От устата му долетя тракане като от каменоломна. Ник се опита да разбере кое поддаде — хлябът или зъбите — но бързо се отказа.

— Само лятото ще идвам тук и ми се ще да купувам млекце от теб.

На бай Димитър най-после му дойде нещо умно — отпи от тубата, за да накисне хляба.

— Една цигара? Вземи, бе! Не щеш?... Правилно, вредни са. Сърцето, дробовете... Абе няма да векуваме с орлите... Пуша си и добре се чувствам. И ракийца пийвам. Ти? Ако нямаш, аз долу... Само едно ми е зора тек: мацките. Тоест, жените. Няма жени. Лошо. Как я караш? Аз май няма да мога... Абе от града казаха, че тук идвали туристки. Бели такива, гражданки. Разгонени. Закачаш ли от тях?...

Ник се увери, че кучетата кротуват и хвърли камъните.

— Видели една да върви насам — продължи нехайно той, но очите му не слизаха от лицето на овчаря. — Русокоса. Хубава. С дълги коси.

Колкото и незабележимо и мимолетно да бе, успя да долови потръпването на възрастния мъж.

— Имам много стаи. Ще направя туристическа спалня. Ще идват редовно женски. Тъй че и третата ми грижа ще отпадне.

Нищичко — пасува си.

— Значи с млякото ще стане, а?

Ник понечи да тръгне, но се поколеба и рече:

— Не си разговорлив... Е, трудно ще я караме... Хайде, довиждане.

И тръгна надолу. Сега му бяха ясни две неща — че той знае нещо по случая Тен и защо разследването не бе взело показания от бай Димитър. А и друго — ходеше с цървули. Четиредесет и трети или четиредесет и четвърти номер — толкова, колкото бяха и стъпките върху мокета.

Не се обръщаше. Няколко пъти вдига огледалце в шепата си към очите и успя да засече овчаря. Притичваше от дърво на дърво встрани от пътеката и току опъваше врат като червей иззад някой дънер. „Слончо“ — усмихна се Ник.

Жена имаше. Дали руса, дали стройна — божа работа. Но я имаше. Пит Колеф не лъжеше. И явно не би трябвало да се търси в градчето или ресторантите и мотелите в околните селища. Тя беше тук. Туристка? Сигурно. Отегчена госпожица от хайлайфа или обтегнала отношенията си с полицията проститутка. А защо не и някоя луда? Трябваше да направи справка в психиатрията... Анализът по слабините на Тен показваше, че тя е достигнала до върха на

удоволствието. Хубава работа... На слизане му счупила врата... Боже мой, каква жена! „Трябва да внимавам с приятелките си“ — направи извод Ник и засече, че бай Димитър изостава. Ясно.. повярва му.

Той повървя още стотина метра и след поредната чупка на пътеката се отби встрани и почака. После тръгна обратно. На четвъртата минута го стигна — вървеше тежко и достолепно като селски бизнесмен. Остави го на половин километър от кошарите заради кучетата. Влезе в гората. Наскуба треви от различни места, начупи борови връхчета и се натърка с тях — от косата до подметките на обувките. Не вярваше бай Димитър да ходи на любовна среща с псетата, но кой го знае — овчарска му работа... Върна се пак край пътеката на здрачаване и дълго си избира място, защото искаше хем добре да вижда подстъпите към кошарите, хем вятърът да духа към него.

Стъмни се. Нощта бе ясна — небето приличаше на обсипано с фойерверки. Луната висеше като огромен селски хляб и обливаше планината в светлина. Беше топло. „Само за любов“ — ядоса се Ник. Но когато го напъплиха комарите, размисли: „Недай боже да си заголиш задника — ще го направят на решето.“

Малко след девет часа овчарят се зададе. След него подтичваха две от кучетата, но той ги върна с късо изръмжаване. Мина на два метра от Ник. В ръката си държеше розовото пакетче със синята панделка.

— Колко съм умен — умилен се самопохвали Ник и пое след него.

По пътеката вървяха двацет минути. Когато стигнаха рекичката /Ник си спомни картата, това бе под Просеник/, овчарят тръгна покрай коритото ѝ. Това му дойде като дар божи — водата скачаше посребрена от луната и бърбореше по камънаците като истинска клюкарка. Дори и да настъпеше суха пръчка, пукотът ѝ би потънал в нейния шум.

Гората свърши така изведнъж, че Ник едва не излезе заедно с него на откритото. Дол със заоблени като женски хълбоци брегове. В средата — езеро. Неголямо, може би колкото два спортни басейна. В средата му цъфтеше златното отражение на небесното светило, а към него протягаха хищни ръце сенките на боровете. Бреговете светеха в млечно-бяла, студена светлина.

Бай Димитър спря и се огледа неспокойно.

От другия бряг се чу плясък във водата.

Ник приближи до последните храсти и също я съзря. Висока, стройна жена със златни коси до кръстта и дълги бедра. Беше влязла до колене в езерото и с лениви движения пускаше вода с шепи по голото си алабастрово тяло. Изпод разпилените коси се подаде рамото ѝ, немирнен лунен лъч целуна гърдата ѝ... Капките блестяха като перли по кожата ѝ.

Видя овчаря и излезе на брега величествена и зашеметяваща. Бързо и все пак с достойнство облече роклята си — бяла, с обшити пазви. Върза колана — боже мой, тя нямаше кръст! После отметна косите и въпреки сенките и жълтата невярна светлина, Ник бе готов да се закълне, че би ударила в земята всички възможни мис хубавици... Пак се наведе и когато старият овчар застана на два метра от нея, тя сложи цветен венец на главата си.

Той ѝ подаде розовото пакетче.

Жената го пое бързо и както се стори на Ник, зарадвано. Отвори го нетърпеливо и не можа да сдържи възторга си — възкликна. Седна на тревата и зарови в несесера. Боядиса пръстчето на лявата си ръка с лак и го загледа на лунната светлина. После вдигнатата ѝ ръка се спусна и хвана овчаря за ръкава.

Той се заразхвърля трескаво.

Тя полегна назад на тревата.

Овчарят застана гол и тръпнещ до краката ѝ.

Жената се засмя късо и пак протегна ръка.

Той се хвърли отгоре ѝ като прасе на ябълки.

Желанието изгаряше и двамата — след няколко целувки, прилични по-скоро на вълче сдавяне, мъжът задърпа роклята нагоре, а тя разтвори крака...

Страстна жена... Ръцете ѝ, силни, здрави, с великолепна мускулатура, се впибаха и отпускаха в раменете на овчаря, шареха по гърба му, падаха безжизнени на тревата и пак скачаха, събудени от стоновете ѝ. Косата се мятеше като гигантска метла наоколо. А кръстът...

В един момент ръцете тръгнаха бавно и някак решително от раменете към врата на възрастния мъж.

Преглъщащият Ник се вцепени с вторачени очи. Цялото му същество не предчувстваше, то знаеше какво ще се случи... Тръгна като

хипнотизиран и се спъна в някакво коренище. Светът се разлюля и той се строполи на земята, вдигайки шум, колкото да разбуди един средно голям слон.

Те се извърнаха едновременно. Жената се изкриви, изсипа овчаря от себе си, дръпна роклята си надолу и скочи.

Ник се изправи и без да се напруга в преструвки, изръси:

— Аз май съм се объркал...

И направи две крачки напред. „Още три... само три и няма да ми избяга..." — помисли горестно той.

Не го огря — жената се огледа диво, като хваната в капан вълчица и се стрелна към гората.

Ник изруга — закъсня. Отгоре на това голият дъртак реши да играе кавалер и се изпречи пред него. Удари го така безжалостно в корема, че камбаните между краката му сигурно звъннаха. После го довърши с лакът.

Спусна се към гората. Тича без посока, слуша се... Нищо.

Спря задъхан на полегата поляна. Избърса потта от челото си и се опита да се ориентира.

Зад гърба му се чу тропот на копита и шум от счупени клони и стъпки съчки. Той се извърна позачуден и преди изобщо да съобрази какво може да е това — стадо носорози или кралски хусарски ескадрон — храсталаците се разтвориха и на поляната изскочи огромен елен с рога като столетен дъб. От тях се люлееха тромаво, но не назад, а встрани и напред дълги пандели.

Луната грееше все така силно и всичко се виждаше все така добре.

Очите му започнаха да се разширяват от ужас, косата му май и тя се размърда. Долната му челюст увисна безпомощна и колкото и да се мъчеше да я вдигне, не успя. Вместо вик, от гърлото му излезе сподадено хъркане.

Обкрачила елена, отгоре седеше русокосата от езерото. И дивото животно се носеше натам, където гледаха очите ѝ — към него, през него.

Ник се усети загубен и слаб, дотолкова слаб, че не можеше да спре скимтенето на ужаса в гърлото си.

Някаква невидима ръка превключи целия тоя кошмар на забавен кадър — и страхът, паниката, безумието се утроиха, защото разбра, че идва краят. Отгоре на това като насън видя и друго — по рогата на елена не висяха кордели. Оттам съскаха змии.

Той стоеше вцепенен сред поляната и сам не можеше да каже дали хленчи или вика за помощ, дали плаши или се моли за пощада.

Семенцето на непримиримостта тупна в пръстта.

Еленът премина един метър.

От семето изби бяло млечно стебълце.

Съсъкът на змиите изпълни ушите му.

Първи сантиметри нагоре... Стеблото укрепна и позеленя.

Русокосата извика и се приведе напред.

Проби пръстта и видя небето!

Ник извади змията току от лицето си и с невероятно усилие, със сетни сили отскочи, строполи се на тревата и се затъркаля надолу по

поляната... Успя да се изправи, затича се, блъсна челото си в някакъв клон и отново започна кълбетата...

Спря някъде в ниското. Обърна се по корем и видя, че още стиска змията. Страхът лумна пак и обхвана цялото му съзнание. Изпищя. Хвърли влечугото и панически размаха ръце и крака.

Припълзя няколко метра, главата му опря в някакъв дънер. Изхлипа и затихна. В устата си усещаше гадния вкус на гнила шума. Целият бе в пот, по тялото му препускаха и се надпреварваха снежни фъртуни и реки от вулканична лава. Трепереше като трескав.

Лежа няколко минути или няколко века.

Бавно, много бавно започна да се взема в ръце. Изправи се от кръстта, обърна се и седна. Облегна се на дървото, обърса лицето си с ръкава. Имаше чувството, че змията е някъде наблизо и прибра краката си. Стори му се, че косата му още стърчи и предпазливо я поглади. Опита се да потисне страшното видение на тичащия побеснял елен с озверялата жена отгоре... В ушите му ечеше тропот, писъци, кикот, съсък... Прегърби се и се притисна към дънера, смали се, стана малък, дребен — нещастен измокрен врабец на сантиметри от свитата за скок охранена котка.

Огледа се уплашен и инстинктивно посегна към пистолета. Беше там, на колана. Зареди го. Студеното желязо му даде кураж.

Така... какво си се разтреперил?... Ти, който си преминал всичко, което може да се случи на една „червена барета“... Парашутът не се отвори — уплаши ли се?... А когато Стоян Команча и хората му ти надянаха въжето на шията?... После те клаха, поставяха ти взривно устройство в колата, палиха кантората ти... Не. Не... Това бяха озверели, обезумели хора. Хора... А тук... тук има нещо необикновено, нещо невъобразимо... „Вятър — изплака той с изкривено лице. — Вятър!“ Една изкуфяла сексуална маниачка... Една кучка, която кой знае как ще завие, ако я изчукаш... А еленът?... Боже мой! Самодива! Значи ги има... И змиите! Глупости! Глупости! Глупости!... Селски простотии. Обикновена курва. Като тия, дето ги чукаш почти през ден... Курва, луда курва.

Това го успокои и го окуражи — дори повече от револвера. Започна да мисли. Сега?... Към градчето, ще събуди Константинов, ще се обади на Колимечков... Да, районът трябва да се блокира и гората

да се разрушка, докато се намери тая психопатка... Пътят? Ще го намери.

А лудата и оня дърт нерез?... Ник се опита да се постави на тяхно място и поклати глава. Нее... Не към града. Те чакат там, някъде по пътеката. Разтърсен, тъмно, в непозната местност... Ще загуби.

Ник изпъшка и се изправи. Единият му крачол и част от якето бяха мокри — сигурно се бе търкалял из ручея. Болеше го брадата, кръстта и лявото коляно. И му се пушеше, както на кучето му се яде кокал.

След един час лутане, падане, ослушване успя да излезе на поляните — Самодивски ли, Партизански ли... Взе разстоянието от края на гората до къщата на бегом, мина като фъртуна през всички стаи с пръст на спусъка и отдъхна като се увери, че вътре няма никого. Пи вода като камила, преминала на галоп през Сахара, изми лицето си и тръгна към вратата.

Когато застана в очертанията ѝ, трепна.

Овчарят стоеше на петнайсетина метра от него, облян в лунна светлина. В ръцете си държеше двуцевката.

Ник замръзна.

Езерата блестяха като посребрени тави, Голи връх приличаше на една голяма уста, зяпнала в почуда и смайване.

„Дали е...“ — помисли Ник и усети как пулсът му заблъска диво в слепоочията.

Овчарят бавно вдигна пушката и се премери спокойно. В момента, когато изщрака първият спусък, Ник пусна дясната си ръка към джоба на якето, измъкна револвера и стреля.

Гърмежът се сля със щракането на втория спусък.

Овчарят изтърва пушката, зяпна, от устата му изби черна струйка. Потрепера и се килна назад.

Ник отпусна ръка и тръгна към неподвижния труп. Не бе направил и пет крачки, когато на тревата пред него прибяга огромна сянка. Надигна глава с лошо предчувствие и я видя: величествена, страшна и бяла, тя се спускаше с хищно разтворени ръце. Разпраният въздух опъваше роклята ѝ, мятеше косите ѝ нагоре.

„Какъв тънък кръст“ — помисли той, преди да стреля и преди да се уплаши.

Кадърът запъпли едва-едва. На белия плат цъфна цвете, ръцете се присвиха. Тялото загуби координация, увисна с главата надолу.
И тежко тупна на земята.

— Стоте бона сигурни ли са?

Ник намести главата си върху голите гърди на Мария и измърка:

— Сигурни. Тя е убила Тен.

— Хм...

— Отпечатъците от пръстите ѝ съвпаднаха с тези от чашата.

Двата косъма, намерени по ризата на Тен също са нейни.

Мария го погали по ръката и колебиво започна:

— А ти... това...

— Какво?

— Изчука ли я?

— Кога? — учуди се той.

— Преди да я застреляш... Не мога да повярвам, че...

— Глупости, миличка! Та анализът на космите в лабораторията на полицията показва възраст сто и двадесет години!

— Ти каза, че била хубава.

— Но стара! Оня рошльо Коцето твърди, че тя била оная булка... от началото на века и че била самодива... И спяла летаргичен сън. Събуждала се, изчуквала някого и пак лягала...

— Фантазии — смръщи вежди Мария.

— Фантазии... И все пак... И все пак...

— Какво?

— Тя летеше.

— Пак ли започваш? — стегна се тя.

— И Колимечков не вярва. С всичко друго се съгласи, но с това не. „Кажки — вика, — откъде е паднала?“ Обяснявам му, а той пак: „Абе ясно, че е била на някое дърво и ти си я застрелял. Законна самоотбрана и така нататък. Но как я донесе на голото и камуфлира така нещата, че да изглежда паднала там? Вътрешностите ѝ са пръснати, главата ѝ е размазана. Тя е паднала поне от петнайсет метра височина!“ А аз му викам: „Нали това ви разправям...“

— Хайде деа помълчим — примърка тя и се притисна с цяло тяло към него.

— Ами да опитаме — пламна Ник.

Когато се отпусна до нея с притворени очи и олекнало тяло, прекара длан по лицето ѝ и тихо каза:

— Хубава си... като самодива. Защо не се научиш да летиш?...

Тя целуна ръката му.

После, след много време, тя измърка глезено:

— Ник, ще ми дадеш ли двадесет хиляди долара?

Той смръщи чело.

— Имам само десет хиляди.

— Как? — отвори стресната очи Мария.

— Тия, дето ги даде Пит Колеф.

— А наградата от завещанието? — продължи тя с изстинал глас.

— Няма ги — троснато отговори той.

Мария бързо седна в леглото.

— Как ги няма? Къде са?

— Дадох ги на оня рошльо, Коцето.

— Боже мой! — изписка тя, сякаш видя самодива на полилея.

— Умно момче... Вика: ако открием леговището ѝ, ще разберем тайната на вечната младост. Е, аз му ги дадох... Ще купи апаратура и ще наеме специалисти. Ще претърсва пещерите в околността...

Мария скочи като разгневена тигрица, хвърли чаршафа в ъгъла и извика от вратата:

— Това няма никога да ти го простя!...

— Хей, къде тръгна гола?...

ВТОРИ СЛУЧАЙ: ПОЛТЪРГАЙСТЪТ

*Откакто свят светува на земята,
човекът си измислял чудеса.*

Йорданка Кондузова

1

Ник се извъртя през рамо и тупна от корема на Мария на матрака. Постоя малко така, нормализира дишането си и спъшкане се обърна на хълбок. Отвори едното си око, огледа застиналото, обсипано със ситни капчици пот женско тяло и сложи ръка върху него.

Мария се дръпна, изправи се като пребита и се запъти с несигурни крачки към банята.

Ник стана, наля си чаша перлова ракия от барчето и се настани на дивана. Отпи, помисли и се надигна, осенен от внезапна идея. Вмъкна се като гладен котарак в банята.

Отвътре се чу писък, изтрецяха счпени стъкларии и навън излетя настръхналата Мария с остатъци от пяна по косата си.

— Не, не и не! — извика тя възмутена.

— Защо? — жално попита иззад вратата Ник.

— Омръзна ми!

— Добре, успокой се — надникна греещата от любезност и внимание физиономия на Ник. — Ела. Имаш шампоан по главата си.

— Никога — изфуча сърдито тя.

— С пяната ли ще стоиш?

— С пяната.

— Е, щом искаш... — и той се вмъкна обратно.

Мария отиде пред огледалото, завъртя се. Помъчи се да изтрие с хавлия главата си, но тя се разпени още повече. Ядоса се, хвърли кърпата и тръгна решително към банята.

— А, дойде ли — равнодушно я посрещна Ник. — Ела да те изтрия.

Тя застана с гръб към него. Той зарови ръце в косите ѝ. Очите му жадно запъплиха по тялото ѝ.

— Ник, моля те — жално се примоли тя.

— Че какво... — започна той и се залепи като гербова марка на гърба ѝ.

Тя се сепна, изпъна се и застина.

— Не искам — каза, загледана с остъктели очи в струйките на душа.

— Хайде, мила...

— Ник... Наеми поне чистачка.

— Защо?

— Тежко ми е. Не мога. Стоя на телефона... ходя по справки... Чистя, на обед и готвя... Не мога! Ник, ти ме експлоатираш.

— Абе ти да не си станала комунистка?

— Не съм, но ще стана... И на профсъюзите ще се оплача. Вземи още една, моля те!... Поне това... да си поделим...

— Тъй ли?

— Не мога... Три — четири пъти на денонощие. Е, нека да готви и чисти... Аз... Не!

— Миличка... Тъкмо сме в банята... Да не излизаме... И ще се изкъпем... Само...

— Не!...

2

В този момент звънецът извънтя.

Ник пусна дърпащата се Мария, скочи в хавлията, изтри се за отрицателно време, намъкна зелен анцуг и със зачервено лице и мокра коса се хвърли към вратата. Сети се, извърна се и изсъска на Мария:

— Ти кротувай там!

Пак се върна. Тръшна се на стола, извади голям нож и започна да подрязва ноктите на краката си. Когато звънна пак, рече небрежно:

— Влизай, де!

Вратата се отвори и вътре се вмъкнаха двама души.

— Коце! — извика той приятно изненадан.

Толкова, колкото можеш да бъдеш, срещайки сто бона в зелено — сумата, която бе инвестирал Ник в предприятието му.

Младият и рошав мъж се ухили и подаде ръка.

— Бре, че гост!... Мария... Чакай, тя е заета... Аз ще наляя... Сядайте!

— Запознайте се — каза Коцето. — Моят приятел Караразбойников.

— Ама че име — изсумтя Ник и огледа дребния човечец срещу себе си.

Освен че бе дребен, той бе и много мръсен. Дрехите му — някога сини дънки и карирана риза в неопределен цвят — не бяха прани сигурно от деня на купуването си. Обувките му бяха обелени и криви. Имаше сива сплъстена коса и рядка мазна брада в същата разцветка. Беше слаб, толкова слаб, че ако не бяха очите му — сини, умни и сърдити на целия свят, — човек би си помислил, че се ръкува с мумията на Тутанкамон.

— Къде ви е тоалетната? — попита вместо да се представи при ръкостискането Караразбойников. — Това ли е?

— Не — стресна се Ник. — Там е банята. Ето тук...

Дребосъкът влезе и затвори с достойнство вратата.

Коцето вече се бе разположил на фотьойла и изследваше шишетата.

— Що за птица е тоя?

— Учен — преглътна Коцето половината чаша перлова ракия. — Голям учен.

— Абе ако го гледам на кила...

— Мозъка му гледай.

— В тая малка главичка — скептично сви устни Ник.

— А, има...

— Дано... Къде сте скитали?

— Ходихме до полицията. Работим по проблемите на самодивата.

— Е, и?

— Не се тревожи за парите си. Вложени са както трябва.

— Не съм много сигурен.

— Днес бутнахме петстотин долара на едно ченге.

— Петстотин? И защо?

— За колана на самодивата. Стискат го в склада. Завели го на отчет и го сдават и приемат през ден.

— И за какво ви е?

— Караразбойников смята, че безсмъртието на самодивата се дължи на него. Екстрактите от билки, които намерихме в пещерата, запазват тялото, но не са причина за вечната младост.

— Хм... Мътно ми се вижда.

— И в песните така е казано. Караразбойников прочете целия том със самодивски песни.

Ник изсумтя. Това не го окуражи кой знае колко.

— Приходи му се до тоалетната. Обиколихме градските — те в ремонт.

— Че той има ли какво да остави там? — промърмори Ник. — Колко му плащаш?

— Десет хиляди на месец.

— Десет бона! Ти си луд!

— Той е голям учен — опъна се Коцето.

— Ой, паричките ми!... Че поне да се поохрани малко!

— Последното му изобретение е система от лещи и електронни сензори, с които засича излитането на душата при смъртта на човека.

Ник подсвирна.

— Получи ли Нобелова награда?

— Не — разочарова го Коцето. — Смятат го за шарлатанин.

— Е, не са далече от истината. — После се сети за Мария и се разтревожи: — Абе тоя да не падна в чинията?

Като ехо на въпроса му вратата на тоалетната се отвори и оттам тържествено изплува Караразбойников.

— Заповядай — посочи му Ник място на дивана.

— Не — строго рече той. — Тръгваме.

— Удари първо една глътка...

— Не пия. — И се обърна към Коцето: — Тръгваме.

— Абе, хора...

— Времето е пари, господин Шишманов — хладно предупреди дребоськът.

— О, на мен ли ще разправяш какво е времето — промърмори Ник. — Но ми остава за пиене, защото стоя в кенефа по-малко.

Караразбойников го изгледа изпепеляващо и с внезапно почервеняло с дошла кой знае откъде кръв лице, излезе с гордо вдигната глава.

Коцето вдигна рамене със съжаление и го последва.

Когато слязоха, дребоськът вече се бе курдисал в мръсно като него и старо като баба Яга порше и чакаш вдървен. Коцето се настани до него, завъртя стартера, но колата не запали.

— Май ще бутаме.

— Няма гориво. Я напълни тая туба с вода.

Ник я взе с погнуса — беше по-мръсна и от Караразбойников — и изтича в апартамента. Мария бе излязла от банята и се сресваше както я е майка родила пред огледалото.

— Облечи се — изсъска Ник. — Ако не бях аз?

— Голямо чудо — връцна се тя.

— Ей сега ще се върна — закани й се той.

Когато слезе при колата, Караразбойников стоеше все така като истукан на предната седалка. Коцето взе тубата и започна да я излива в резервоара.

— Чакай, бе — извика Ник. — Това не е ли за радиатора?

— Не е — снизходително се усмихна той. — Ние караме с вода. — После се извърна напред: — Две капки!

Караразбойников се измъкна тежко, извади от мускараво като циганче куфарче малко шишенце с капкомер, пусна две капки в резервоара и протегна ръка към Коцето. Той извади два лева и го дари без да гъкне.

— Плащам си горивото — отговори той на няколкото милиона въпроси, избили по лицето, зиналата уста и разширените очи на Ник.

Караразбойников ги мушна бързо някъде из пазвата си и все така достолепно и тежко се насади на предната седалка.

— Открил е заместител на бензина — продължи тайнствено Коцето.

— Той ли?

— Да. Вода. Плюс някакви капки.

Ник бе така шокиран, че увисна, хванат за покрива на колата.

— Дадоха ли му Нобелова награда?

— Не го интересува — прошепна Коцето. — Иска пари.

— Не му ли дават?

— Идваха едни араби. Предложиха му осем милиарда долара.

Очите на Ник направиха един бесен оборот из орбитите си и спряха изцъклени и а-ха да се изсипят в краката му.

— А той?

— Отказа.

Косата му май се изправи.

— Тоя е луд!

— Не е. Само е оценил откритието си на деветстотин милиарда. Хайде, чао!...

3

Ник влезе в приемната, тръшна се на дивана, хвана пожълтялата си от тревоги глава и изпъшка жално:

— Изгоряха ми паричките! Тоя осем милиарда ги няма за нищо, па камо ли моите сто бона!...

— Какво си баеш? — надникна Мария от спалнята.

— Ох, какъв глупак съм!

Самопризнания от тоя род бяха толкова редки, че накараха секретарката да забрави заплахата за своята безопасност и да го приближи.

— Какво ти има, Ник?

— Страшно, страшно!...

Мария приближи още угрижена и малко поизплашена. Седна на облегалката на фотьойла и пликчетата ѝ изскочиха изпод късата кожена поличка.

— Ник... Какво ти е?

Очите му паднаха на краката ѝ и лицето му бързо започна да почервенява.

— Не е за приказване.

— Какво е станало?

Той коварно сложи глава в скута ѝ, а ръцете му мигом се озоваха под полата. Когато Мария скочи с широко отворени очи, вече бе късно — полата ѝ падна като есенен листец на пода, а бикините я спъваха за глезените като букаи.

— Ник... — жално изписка тя.

Той впи устни в нейните, после я грабна като перце и я понесе към спалнята.

В този момент звънецът иззвъня.

Ник замръзна, после пусна Мария във фотьойла и се хвърли към бюрото. Намести се на стола, грабна шарено списание и го разтвори пред себе си.

— Обличай се — изсъска той.

Тя бавно излизаше от шока на приземяването.

— О, боже мой, с какво заслужих това наказание — да работя при такъв негодник!

Ник светна гневно с очи и махна зверски с ръце да побърза.

Звънецът пак иззвъня.

— Вземи някое по-благоприлично списание — посъветва го злорадо Мария от вратата и скри голия си задник зад нея.

Ник обърна корицата — оттам виреше цици нещо от породата на секретарката. Хвърли списанието в чекмеджето и нервно извика:

— Влизайте, де!

Вратата мигом се отвори и вътре по-скоро се търколи, отколкото прекрачи розов пухкав дебеланко на около четиридесет години, облечен в сини кадифени панталони и бяла памучна тениска. На малкото му, потънало в лоя на бузите носле балансираха очила със златни рамки, а главата му грееше гола като Еверест.

— Добре дошъл — изправи се Ник почтително, защото тоя миришеше на спарени мангизи. — Шеф на детективска кантора „Алф“ Ник Шишманов.

— Приятно ми е — подаде ръка дебеланкото. — Доцент Пиратски.

— Доцент?

— И кандидат на математическите науки — допълни доволен от респекта на титлата си Пиратски.

— Учен, а?

— Учен.

— Вие, учените, все едни такива хъшлашки имена имате — отбеляза протоколно Ник.

— Не съм го избирал. Какво му е лошото?

— Нищо. Само дано не отразява истинската порода.

— Какво говорите? Имам толкова мирна професия.

— Доцент? — поклати глава със съмнение Ник. — Кротък? Но опряхте до мен, а?

— Ох, тя не е за разправяне! — — изпъшка дебеланкото и мигом доби покрусен вид.

— И все пак трябва да ми разкажете.

— Уви, да... И още как... Разбира се, господине.

И млъкна. Ник го загледа позачудено, изкашля се и предложи кротко:

— Ами да не се мотаеме.

— Да започвам ли? — сепна се Пиратски.

— Да. Чакай... Мария!

— Идвам!

— И секретарка ли имате? — наостри уши дебелианкото.

— Нещо такова.

И то влезе — дългокрако, със символична поличка и блуза поне два пъти по-малка по площ от сутиена. В замяна на това сандалетите ѝ бяха с върви, оплетени от глезените амен до сливиците.

— Оо! — изока доцентът.

Мария мина като военен крайцер през стаята и кръстоса крака на дивана. Ник нервно проследи погледа на клиентта си и за успокоение отбеляза, че тя поне седна добре — нищо от бельото ѝ не остана отвън.

— Щяхте да излагате случая — подсети Ник омаяния доцент.

Адамовата му ябълка направи с пукане два оборота на празен ход преди да се чуе:

— О, да!... Извинете.

— Мария, записвайте.

— Тя Мария ли се казва?

— В повечето случаи — промърмори Ник, а на ум изруга: „Прасе с прасе!“

— Ох — отлепи с усилие очите си от секретарката Пиратски. — Снощи бях в „Кристал“. Ходите там, нали?...

— Е, не много често — промърмори Ник.

— Ай, какъв пропуск!... Защо? Вие ще предизвикате фурор там, госпожице. С вашите данни!...

Ник се нервира:

— Слушайте, ще ми изложите ли проблемите си?

— Ах, да! — плесна се по челото Пиратски. — Това нали е детективска кантора „Алф“?

— Да!

— Ще се заемете ли с моя случай?

— Няма проблеми — изръмжа грозно Ник. — Но първо трябва да ми ги изложите!

— О, разбира се! Снощи бях в „Кристал“... Вие ходите там, нали?

— Да! — изрева Ник.

— О, идеално... Облегчавате ме много. Аз ходя там рядко, недвиждам и щях да имам трудности с описанието на заведението... Предпочитам „Астория“ и „Казашка изба“. Вие ходите ли...

— Ходя! — стисна юмруци Ник с побеляло лице. — Случая!

— Ей сега... А вие, госпожице?

— Какво? — учуди се Мария.

— Ходите ли в „Астория“ и „Казашка изба“?

— Не — троснато отговори тя.

— Жалко — с вашите данни...

— Дайте случая — жално проплака Ник и рухна омаломощен на облегалката на стола.

— Ах, да!... Та жалко, че отидох в „Кристал“, защото там вече пируваше тая, Василка Кондева... Познавате ли я?

— Пиши — обнадежден извика Ник на секретарката. — Давайте, господин Пиратски, не губете темпото!

— Да, да... Та тя бе заела голяма маса с пет свои обожатели и живееше доста шумно...

— Пет обожатели? — вдигна вежди Ник.

— Да. Не вярвате ли, по дяволите?

— Само се чудя защо са й пет.

— За да я чукат един след друг.

— Че не може ли да избере по-евтиния вариант — да си намери някой, който ще я чука пет пъти?

— Няма такъв мъж — поклати глава категорично Пиратски.

— Как... — започна Ник, но Мария го прекъсна.

— Не! — извика тя. — Само не му предлагай да се убеди на практика!

— Какво? — врътна се объркан към нея доцентът.

— А инак бива ли я? — поглади перчема си Ник.

— Ооо! — проточи многозначително Пиратски.

Мария тресна ядосана тефтера на бюрото си и извика ултимативно:

— Ще се занимавате ли с работа?

— Да, да... Разбира се — сконфузи се Ник. — Слушам ви, господине.

— Та така... Аз обичам хубавите жени, господине, слаб ми е ангелът. И като пийнах шестата водка...

— Шестата ли?

— Шестата. Та като я пийнах, поканих госпожа Кондева на танц.

— Да не я оципа? — заинтересова се Ник. После го огледа критично: — Или си я настъпил при танцуването? Сигурно си й смазал крачето.

— Не, господине — въздъхна Пиратски. — Тя ми отказа.

— О! — изненада се приятно Ник. — Значи е жена с вкус. И после?

— После ли?... Ами ударих още две водки и й казах, че е шарлатанка.

— Внушително!

— И че полтъргайтът й може да плямпа пред другите, но на мен номерът няма да мине.

— Полтъргайт? — почеса се по главата Ник. — Това пък какво беше? Бебе ли е?

— Компютър — недоволно му подсказа Мария.

— О, да! — плесна по бюрото Ник.

— Компютър ли? — зяпна Пиратски. После прехапа устни: — Нищо чудно, майка му стара! Сигурно в това мошеничество е замесен компютър!

— После?

— После ударих още две водки.

— Още две? Чакай... Десет водки? — не повярва Ник.

— Толкова — скромно наведе очи Пиратски.

— И си жив?

— За жалост... Когато сутринта се събудих, в джоба ми имаше договор, съгласно който до една седмица трябва да се явя при Кондева и да задам три въпроса на полтъргайтта. Ако той отговори, аз трябва да се извиня на Кондева публично и да й платя за моралните щети един милион марки.

— един милион?! — зяпна устата на Ник като зареден капан за мишки.

Мария бе спряла да диша.

— Свидетели на договора са седеч журналисти. Ако загубя, това значи финансов крах. Плюс това ще бъда смачкан като учен.

— Абе учен... — преглътна Ник. — Ти спаси париците пък...

Това ще го направите вие.

— Хм... А туй?

И Ник красноречиво потри пръстите си.

— Сто хиляди при успех и десет хиляди при неуспех.

— Ооо! — изви Ник.

Мария се олюля, но издържа — не припадна.

— Мисля, че всичко е мошеничество. Стаята е оборудвана и Кондева по някакъв начин задейства механизъм или компютър. Как — вие ще кажете. Нещо друго?

— Няма — бързо рече Мария.

— Значи поемате случая?

— Няма проблеми! — изрева въодушевено Ник.

— Държа се много прилично — заядливо рече Ник след като Пиратски излезе. — Бикините ти не се видяха нито веднъж.

— Аз съм без бикини — вдигна рамене Мария.

— Сега без гащи ли си?

— Чакай бе, чакай! Ти от шега не разбираш ли?

— Шега ли? Искам да видя.

Мария прехапа устни. Погледна часовника си и му се изплези:

— Сега съм в обедна почивка!

— Ще ти дам...

— Има кодекс на труда! В извънработно време мога да ходя като си искам!

— Слушай... Абе къде тръгна?

Ник се сви при трясването на вратата, въздъхна и тъй като нямаше какво друго да прави, зае се със случая Пиратски.

Вдигна телефона и звънна на Русата Дора — чиновничка в картотеката на полицията.

— Ало, пиленце!... Ало, Доре!

— Ало... Ник, ти ли си?... Ох, каква изненада! Довечера свободен ли си?

— Как си, миличка? Цъфтиш ли? Цъфтиш, знам!...

— Чу ли, Ник?

— И аз цъфтя, миличка, добре съм.

— Свободен ли си тая вечер?

Ник се намръщи. Помълча и каза със сух служебен глас:

— Добре, радвам се...

— Абе, онова чучело Мария да не е край теб?

Ник замълча пак и след това бързо рече:

— Да, да... Ще се обадя на Петров.

— Значи, няма да стане — въздъхна Дора. — Кажи тогава какво те е налегнало.

Той си отдъхна и започна по-меко:

— Ами аз така...

— Хайде, Ник, имаш някакъв зор. Иначе не би ме потърсил.
— Не, бе. Защо не ми вярваш?
— Познавам те — измяука жално тя.
— Е, добре... Да не ти счупя думата. Не че ми трябва, ама виж там... Василка Кондева.

Век тишина. После Дора попита със стоманен глас:

— На нея ли си хвърлил око?
— Не бе, миличка, имам поръчка във връзка с нея.
— Хайде, Ник, пак ме премяташ!
— Да ми изсъхне сезето, ако лъжа!
— Страшна клетва — внимавай!
— Не те лъжа.
— Добре — размисли Дора. — Почакай.

След минута:

— Слушаш ли? Старичка е.
— Нищо — търпеливо отговори Ник.

— Трийсет и пет лазарника. Родена е тук, учила е за стругарка, но не е успяла да завърши редовно. Тренирала е лека атлетика — три шампионски титли на осемстотин метра за девойки... Два пъти била на ескурзия в Гърция, четири — в Холандия. Видяла, значи, свят... Така. Омъжвана два пъти. Разведена. Мотив на половинката за втория развод — тормоз от извънземните.

— Извънземни ли? — почеса се по врата озадачен Ник.

— Ъхъ... Сега тя си изкарва хляба с демонстрации на полтъргайт.

— Тъй ли — измънка той.

— Май не ти е много ясно какво е това. Навярно и полицаите са се затруднявали, защото тук са обяснили: „Полтъргайт — весел, лудуващ дух...“

Той набърчи чело. Само с духове не си бе сменял шапката.

— Ама че се накиснах!... И какво прави Кондева с извънземните?

— Демонстрация пред публика. С билети, естествено. Питаш и извънземното отговаря с чукане. Един път не, два пъти — да... Абе ти не четеш ли вестници?

— Къде у мен време за вестници — горестно изпъшка Ник. — Аз не можах да гледам новата поредица с Алф, тя вестници...

— Помогнах ли ти?... Ник, виж, намери половин час за мен...

— Непременно, миличка! Чао... чудовището идва!

— Нали беше там?...

Ник затвори бързо телефона и въздъхна облекчено. Помисли, загледан в огледалото отсреща — много съм красив като мисля, майка му стара!... Взе с пооправено настроение телефонния указател. Намери сравнително бързо Василка Кондева и отново хвана телефона.

— Добър ден! Госпожа Кондева се готви за следобедното представление — отговори нежен женски гласец.

— Чакай... тя нали не е актриса?

— Не е. Но има представление.

— В колко часа беше?

— В шестнайсет.

Мария се вмъкна доста гузно и доста натоварена.

— Взех сирене, колбаси, бира, пепси-кола, яйца, майонеза, свинско, шоколадови бонбони.

— И всичко това — в тия две найлонови торбички? — не повярва той. — Хайде, хвърляй ги в хладилника и да тръгваме.

— Къде? — стъписа се тя.

— На театро!

Залата се намираше в партера на дванайсететажен блок и най-малкото, което можеше да се каже за нея, бе, че е скромно обзаведена. Госпожа Кондева бе изръсила много, много пари. Стените бяха облицовани с вносни тапети, а мокетът на пода, освен че бе шарен и галещ приятно окото, сигурно бе дебел поне четири пръстта. В дълбочина бяха разположени амфитеатрално стотина добре тапицирани стола. Те бяха толкова меки, че би било абсурд да си натъртиш седалищните части дори и да скочиш от самолет и парашутът ти да не се отвори. Отпред, на висок около петдесет сантиметра подиум имаше огромна маса — толкова голяма, че при случай спокойно би могла да се използва и за шлеп.

Ник смигна свойски на дегизираната с огненочервена перука и огромен кръст Мария.

Естествено, бяха закъснели.

— Интересно — констатира той, — как можа толкова дълго да обличаш тая къса пола.

— Перуката ме забави — сконфузено отговори тя.

Ник я огледа — ако я преместеше от главата на задника си, при всички положения щеше да прикрие повече площ. И сигурно щеше да ѝ го каже, ако същината на представлението не започна: на подиума от малка вратичка отзад излезе, съпроводена от оживени ръкопляскания, госпожа Кондева. Той бързо извади видеокамерата от калъфа и започна да снима.

— Добре дошли, скъпи приятели!

Как няма да са скъпи — пуснаха по десет лева в гушката ѝ... Бяла, хубава гушка. Устните пълнички и сигурно пухкави. Голи рамене и тънки като лиани ръце. О, и гърдите ги бива!... Не са като Мариините, но разнообразието стимулира мъжа... Красивото разнообразие... Ник се отплесна в захарасони мечти и пропусна увода.

— Снимаш ли? — сръга го Мария. — Май ти хареса, а?

— Ами — измънка той.

— Абе виждам аз... Зачерви гребена.

Кондева обяви, че пристъпва към демонстрацията и попита кой иска да попита нещо Поли, нейния извънземен приятел. Естествено, надигна се гора от ръце.

Ник веднага включи камерата.

Стана дълъг слаб мъж с адамова ябълка, която сигурно би влязла в книгата за рекордите на Гинес.

— Има ли живот на Луната? — изписука той с пилешки глас, съвсем недостоеен за ръстта му.

Секунда след това на масата се изтупа два пъти. След още две секунди вратовръзката на дългуча — червена и тънка като връвчица, — се надигна като жива, откачи се от врата му и плясна на масата като изплюта от катапулт.

Залата проследи кражбата и успя само да изохка.

— Поли я хареса — обясни засияла Кондева.

Ник се изхили на ужаса на дългия и сепнат внезапно, предупреди Мария:

— Хвани си полата.

— Защо?

— Да не я отмъкне, глупачке.

— Ник — измяука тя. — Страх ме е.

— От какво?

— От извънземните.

— Глупости — срязва я той. — Това е чиста проба шарлатанщина.

Междувременно стана изрусена дама в напреднала възраст, облечена в шикозна рокля и поне кило злато по врата и ушите си.

— Знаете ли, въпросът ми е малко интимен — без притеснение започна тя.

— Тогава не го казвайте, госпожо — чаровно рече Кондева. — Поли умее да чете чуждите мисли и ще ви отговори, без да задавате въпроса пред всички.

И туп-туп. Госпожата се люшна назад.

— Боже! — изписка тя. — Значи той ми изневерява?

Залата захихика злорадо.

— Ник...

— Какво?

— Нали ти казах... Страх ме е.

— Вземи камерата — рече озадачен Ник. — Снимай само Кондева. Аз ще мръдна малко напред.

Застана на пътеката до първия ред така, че да може да наблюдава добре какво става горе на подиума.

— Как е пристигнал Поли на Земята? — попита през това време един пъпчивко, който сигурно четеше едновременно Айнщайн и Братя Грим, а вечер сънуваше Снежанка гола и без джуджетата.

— Поли ми е разказвал, че тяхната цивилизация се придвижва в Космоса чрез телепортиране — обясни с дежурната ослепителна усмивка Кондева.

И веднага — туп-туп.

— От кръстта нагоре не трепна — промърмори Ник.

Той приклепна до крайния стол, за да може да наблюдава движенията под масата. Покривката бе къса и от позицията си той я виждаше идеално от бедрата надолу. Впрочем, освен наблюдението, идеални бяха и краката ѝ — дълги, тънки и като че ли струговани. Ник се поглади по брадата — захаросаните мечти прераснаха в ясно осъзнато намерение.

— Човечеството изкуствен продукт ли е?

Ама че въпросче... Той не можеше да се обърне, за да види питащия, но си го представи като някое пале с голяма глава и бакембарди до гушата.

Туп-туп. Ама че гламава работа... Значи човек не е произлязъл от маймуната! Ник се почувства оцетен и сигурно би изнесъл една лекция на тоя балон Поли, ако очите му можеха да се отлепят от бедрата на Кондева... Не, не помръднаха.

Той се изправи, подпря гръб на стената и се амисли, захапал устни. Ама че история...

— Ник... — надигна се на пръсти към ухото му Мария. — Хайде да си вървим. Страх ме е.

— От какво, по дяволите!

— Не знам.

— Засне ли всичко досега?

— Всичко.

Такааа... Значи масата. Първо трябва да се прегледа тя. После подиума. Ако и там няма — пода. А, и полилея над нея... Извънземни... Дивотии за такива кокошки като Мария.

— Добре — кимна Ник. — Тръгваме.

— Ник, страх ме е.

— От какво? — ядоса се той.

— Ами ако онова затупа по нас?

— Глупости! — изсъска Ник. — Ей сега ще разберем какво тупка. Помогни де...

Ник дръпна масата, която бе огледал милиметър по милиметър и не бе открил нищо. Подхвана подиума, надигна го със страшно усилие и изхърка:

— Бързо!

— Какво?

— Мушни един стол отдолу!

Мария изтича назад.

— Уф! — отдъхна Ник. Стисна и отпусна няколко пъти дланите си и клекна. — Ей сега ще видиш...

И се пъкна отдолу. Мария потропваше отстрани и очакваше с нетърпение да види. След около десет минути пъшкане, ругаене и пълзене Ник излезе, угаси нощното фенерче и обяви унило:

— И тук няма нищо.

— Разправям ти аз — с разтреперан глас започна тя. — Има тук нещо лошо, а ти инсталация, шарлатанщина...

— Не се отказвам от думите си — раздразни се той.

— Да семахаме, Ник. Ето, приближава дванайсет...

— Е, и?

— Дванайсет е часа на призраците.

— Глупости!

— Глупости ли? Ей сега ще изтупа...

И Мария замръзна напрегната. Ник също се послуша, после тръсна глава и рече неестествено бодро:

— Остава полилеят. Хайде да пуснем подиума.

После сложи пак масата върху него. Качи се и се опита да стигне полилея, но не успя — трябваша му още двайсетина сантиметра.

Поиска от Мария стол, сложи го на масата и се качи на него. Светна фенерчето и заоглежда стъкларията.

— Ник! — извика Мария.

Той се стресна, извърна се рязко и загуби равновесие. Първо падна стола. Ник увисна за миг на полилея и се сгромоляса с невъобразим шум върху нея. Тя изпищя. Той изпсува. После почти минута мълчаха, неподвижни като цепеници.

— Какво? — изръмжа Ник.

— Искрах да ти кажа, че е точно дванайсет часа — изплака тя.

— Глупачка! И какво от това?

— Ами призраците тръгват...

Ник ядосан тресна остатъците от полилея в пода.

— Хайде да огледаме мокета.

— Не знам какво търсим.

Какво, какво... Пълзи в тоя край и пипай. Ако усетиш нещо кораво, меко или дупка, обади ми се.

Мария подсмръкна виновно и завъртя седалищните си части към него. Ник започна от другия край, но вниманието му вече бе раздвоено — очите му бягаха все към добре осветените от луната и уличните лампи бели, с щамповани по тях ягодки Мариини бикини.

В един момент тя изпищя и той се хвърли лъвски към нея.

— Какво стана? Призрак ли?

— Не.

— Мишка?

— Не. Убодох се на стъкло.

Той я прегърна, тя се сви като малко дете на гърдите му.

— Има ли кръв? Я да го цункам.

Целуна я, но не по пръстчето, а зад ухото. Мария изскимтя предизвикателно. Ръцете му мигом потънаха някъде под кръстта ѝ. Мария не остана назад.

— Ник! — извика тя след малко.

— Какво? — измърка той.

— Намерих го!

— Кое?

— Дето го търсехме.

— Тъй ли?

— Ами напипах нещо кораво!...

Ник я катурна назад.

...Събуди се и стреснато погледна към прозореца — оттам похотливо, почервенияло от завист гледаше слънцето. Ник се извърна — Мария лежеше до него както я е майка родила. Скочи като опарен, раздруса я трескаво и изсъска:

— Хайде!... Бързо!...

Ник седна в леглото, разкърши врата си и погледна назад — там, свита на кълбо, гола и апетитна, спеше Мария. Близко минута се бори с желанието да се върне при нея. Накрая чувството за недобре свършена работа победи и той мина в приемната. Включи видеото и телевизора и се разположи удобно на дивана.

Появи се оня дългуч с голямата адамова ябълка. Зададе тъпия си въпрос. Камерата вече беше върху Кондева. Ех, че пухкави устни... сигурно се целува хубаво... И темпераментът ѝ навярно... Ето, застина за секунда, две и се чу това туп-туп. Полтъргайт... Извънземно... И защо го е нарекла Поли? Дали е мъжко? И да не би да я чука? Боже!... Затова няма постоянен любовник... Навсякъде — той попита тук-таме — твърдыха, че не са я виждали по-дълго с мъж... Ама че история...

Хм... Ето — пак застина. И туп-туп...

Ник поклати озадачен глава, спря видеото. Облече се, сложи кафе в кафеварката и пак се върна в приемната. Пусна касетата отначало и засече времето от вдървяването на Кондева до топуркането. Три секунди. Превъртя на втория въпрос и пак засече времето. Три секунди. При следващите въпроси — също.

Той усети, че е на прага на голямо откритие и изключи видеото, за да се съсредоточи. Прескочи пак до кухнята — кафето нямаше никакво намерение да завира. Пусна радиото понеже беше почти дванайсет — време за новините. Нагласи го на местното радио. Близко минута някакъв или някаква тормози една цигулка, после казаха точно време и потече. Там война, този посетил онзи, друг преплувал Ламанша, трети... Местните новини бяха по-дълги. И по-сучни... Криминалната хроника бе направо тъпа: един заклан след пиянско сбиване, оран павилион... Хоп!... Ето и това, което очакваше: „Снощи неизвестни лица са проникнали през педварително подготвен прозорец на тоалетната в залата на госпожа Василка Кондева и като са обърнали всичко с краката нагоре и откъснали полилея, избягали. Госпожа Кондева даде изявление пред журналисти, че има на ум нещо и че ще уведоми затова полицията. От своя страна полицейският шеф

Колимечков обяви, че разполага и с улики — бели дамски бикини с ягодки по тях...“

— Ааа! — изрева Ник и се втурна почервенял към спалнята.

Мария спеше блажено като невинен агнец. Той връхлетя като тайфун, издуха чаршафа от нея и я раздруса грубо.

— Къде ти са гащите?

Тя отвори стресната очи, но щом видя, че е Ник, само стисна превантивно краката си.

— Че знам ли...

И се прозина.

— Забравила си ги в Кондева!

Мария лениво затвори уста, вдигна безразлично рамене и рече:

— Не вярвам да ги облече... Няма да й станат. Задникът й е като трикрилен гардероб.

— Глупачка! — притвори очи вбесен Ник. — Вече са в полицията!

— На тях пък за какво са им?

Сигурно щеше да я хване за гушата — поне това обещаваха очите му и хлопащите като развалени белезници ръце. Но телефонът звънна съвсем навреме.

— Да! Детективско бюро „Алф“! Не! Има проблеми!... Аз съм!

Послуша малко и попита със стаен гняв:

— Абе ти кой си?

Оттатък се объркаха като Анибаловите слонове в Алпите.

— А, ти ли си бе, Пиратски...

— Идва полицията — проплака той.

Ник изсумтя.

— Питаха ме къде съм бил снощи?

— Не помниш ли? — изръмжа Ник. — Какъв е проблемът?

— Не мога да има кажа — продължи хленча Пиратски.

— Гърлото ли те боли?

— Не. Ще компрометирам една жена.

— Е, те това не го смятат за компрометиране, а за реклама.

— Как! — измяука дебеланкото. — Тя е омъжена.

— Втасахме я — въздъхна Ник. — И какво искаш от мен?

— Побързай!...

Сега пък звънна звънецът на външната врата. Ник затвори телефона и се потътри натам.

— Бързай... — промърмори той. — Да бързам... Къде?

Тоя или тия отвън не бяха от търпеливите, още по-малко от възпитаните — зазвъняха на пожар.

— Ама че нахални добичета — изсумтя Ник и превъртя ключа, обладан от пенсионерски мерак за скандал.

На площадката пред вратата стояха трима полицаи — лейтенантът Василев, Дебелият Стоянов и един друг с пъпчиво лице и прилични на чайници уши.

— Яа! — зяпна Ник. — Много отдавна не съм виждал толкова мозък на едно място.

— Хайде, хайде — изръмжа Василев. — Стига си ръсил хумор. Тук ли е мацето?

— Мацето? — почеса се по врата той. — Защо ви е?

— Шефе — не издържа пъпчивият, — тоя много пита.

— Вътре ли е?

— Вътре — отговори Ник, загледан замислено в непознатия полицаи.

— Бикините ѝ тук ли са?

— Тя не носи биини.

— А какво — ватени гащи ли? — ухили се лейтенантът злорадо. — Абе ти няма ли да ни поканиш да влезем?

Избутаха го навътре, а пъпчивият направо се юрна към спалнята. Ник го хвана за ръката, но Василев предупреди студено:

— Остави го.

Дебелият Стоянов му правеше отчаяни физиономии изотзад. Оня набра кураж, блъсна Ник и влезе.

Близо няколко минути се чуваха охкания, писъци, закани, срути се масичката с кремове, издрънча огледало или стъкло... Най-накрая пъпчивият изведе Мария с извити ръце в приемната. Ник стрелна полицая мрачно и рече само:

— Много се натискаш в нея, мой човек.

Оня я блъсна напред, тя политна, но се задържа и не падна.

— Не детективско бюро, а бардак, шефе!

Мария напразно се опитваше да скрие с ръце това, което избиваше през бялата прозрачна нощница.

— Защо не? — вдигна рамене. — Щом полицията се е превърнала в говедовъдна ферма.

Полицаят, почервениял от борбата с ъс секретарката, позеленя за единица време и скочи към Ник, но Дебелия подложи туловището си и го възпря.

— Изведи я — кимна към него Василев.

— В колата ли да чакаме?

— Води я направо в участъка. Ние ще се позабавим — рече той с втренчени в Ник очи.

— Да се облече!

— Няма време — ухили се лейтенантът.

Дебелия смигна на Ник и нарочно прекара Мария край бюрото, на което се гърчеше пенъорът ѝ. Като видя, че го взе и се наметна, Ник се успокои.

— Защо си ходил у Кондева?

— Аз? Не си спомням.

— Пускай картите, глупако! — ядоса се Василев. — Ето заповедта за ареста ти.

— Арест ли? — почеса се по врата Ник.

Пое листта, огледа го придирчиво, изчете го от край до край и му го върна със сияйна усмивка:

— Но тя не е от прокурора.

— Началникът има право да те задържи със своя заповед административно пет денонощия за дребно хулиганство или аморално поведение.

— Бре!

— Чукаш се на служебното си място с маце.

— Какво да правя — не обичам момчетата.

— Шефе, тоя...

— Отде си го взел тоя лютия? — усмихна се с всичките си зъби Ник и лоши искри в очите.

— Бил си в Кондева — настоя Василев.

— Никога! — задържа усмивката Ник.

— А бикините?

— Аз не нося бикини.

Василев загуби търпение и изръмжа тържествено:

— Имаме свидетел, който е опознал Мария по бикините. — И поясни вече с почти глас меден загорски:. Докато се дупела с камерата... Скивал ги човека. И ти си бил там.

— И моите гащи ли е видял? — озъби се Ник.

— Къде беше снощи?

— Оттатък — кимна той към спалнята. — И аз имам свидетел.

И като видя вдигнатите му вежди, допълни:

— Секретарката ми.

— Тоя ще ни върти до довечера — изпъшка пъпчивият.

— Ще ни върти — съгласи се Василев с неохота.

— Пет дни, а? — замислено попита Ник.

— Пет. Хайде!

Ник се почеса по брадата.

— Кондева беше ли при Колимечков?

Василев изкриви джуки и призна с огромно като дирижабъл неудоволствие:

— Беше, разбира се.

— Пет дни, а? Докато мине баса,а?

Ченгето направи опит да се учуди. Толкова несръчно, че и портиерите в театъра биха му писали слаб по актьорско майсторство.

— Какъв бас?

— Колко му бутна Кондева? — почервения Ник. — А на тебе?

— Не обиждай — протестира миролюбиво Василев. — Най-много да лежиш десет дни.

— Нито един няма да лежа!

— Слушай... — започва Василев, но не можа да довърши.

Ник стовари десния си прав в лицето му и се хвърли веднага върху пъпчивия. Него го би повече и с удоволствие. После ги окачи със собствените им белезници на парното.

Облече се, сложи пистолета в кобура под мишницата си, обу се. На излизане му се сторпи, че тоя с големите уши помръдна, затова се върна и го удари още веднъж безжалостно...

— Бил ли си у Кондева? — посрещна го Коцето на вратата.

— Защо аз?

— Бикините! Само ти можеш да се заиграеш така.

— Щом и ти се сети, аз съм загубен.

Ник махна отчаян с ръка, кюсна се във фотьюла като изгнила ябълка в устата на полунаядено прасе и промърмори:

— Тъй... Пръскаш ли ми доларчетата?

— Доста усилено.

— Ох, изразявай се по-меко, че мога да получа сърдечна криза!

— Но има и успехи. Екстрактът за премахване на бръчки почти го получихме. Ще открием цех за дамски кремове.

— Тъх... Не е ли по-добре да е за дамски превръзки? Харчат се непрекъснато.

— Кремът изглажда бръчките.

— Щяхте направо да подмладявате.

— Всичко с времето си — успокои го Коцето. — Някои съставки още ни бягат. Това ли ти е грижата или си закъсал за бензин?

Ник преглътна и погледна жално към хладилника. Домакинът се плесна по челото и бързо извади чаши и бира.

— О, и вносна! — изкриви устни Ник. — От моите парички ли?

— Абе пий... Какво все ровиш?

— Уф... Тук ли е оня, разбойника?

— Защо? — зяпна така рошавият, че ха да захапи провисналия си перчем.

— Искам да го видя — уморено и кротко рече той.

Коцето скочи като ужилен, поразходи се из стаята и каза:

— Тъй ли?... Не приема.

Ник го измери изненадан:

— Хе... Че той да не е проститутка, че да приема?

— Работи — обясни търпеливо Коцето.

— Аз да не лежа?

— Почти е разкрил тайната на самодивския колан.

Ник издаде звук, който инак избягва да излиза от устата.

— Ама че постижение!

— В него е ключът на безсмъртието.

— Бре! Я не ходи като преяла кобила. Седни.

— Душата често излиза от тялото, но винаги остава вързана с тънка нишка за него. Смъртта идва, когато душата окончателно се откопчи от тялото.

Ник отпи от чашата и промърмори:

— Това съм го чувал от попа.

— Да, но коланът е своеобразно поле, което държи душата да не отлети!

Коцето явно мислеше, че го е шашнал, защото от лицето му се хилеха победоносно поне три древногръцки богини. Ник изръмжа равнодушно:

— Слушай, не си падам по общообразователните лекции. Дай ми разбойника!

— Ник, разбери...

Той се ядоса не на шега:

— Ей, гълъбе небесен! Закъсал съм яко. Опитаха се да ме арестуват. Предполагам, че Кондева е кихнала някой лев в полицията, за да ме отстрани от дирята до приключване на баса. Значи аз съм на прав път!... Ако не успея, ще трябва да полежа в затвора. Плюс това ще ми отнемат разрешителното.

— И все пак... — не мирясваше Коцето.

— Абе арестуваха Мария! — плясна Ник последния си коз. — Отведоха я по нощница. Прозрачна при това! Кой знае дали докато ти ме моташ, някой дежурен полицаи не се увърта около нея!

— А, това ли те тормози!

— Дай разбойника! — изгледа го с побелели очи Ник.

— Но какво ще ти помогне Караразбойников? — направи отчаян опит да го спаси Коцето.

— И аз не знам — призна той. — Но ми се ще да го чуя.

— Но той няма да иска!

— Хайде, бе!... Досега четох за полтъргайста в библиотеката.

— Боже мой, теб те търсят из цялата страна!

— Де у полицията мозък да ме търси в библиотеката... После гледах видео. Общо почти шест часа. И имам нещо на ум... Трябва да

го видя.

— Защо, по дяволите!

— Според книжките има три варианта. Първият е, че това е форма на живот, съществуваща паралелно с нашата цивилизация. Телата им са изградени от елементарни частици.

— Биополе, така ли? — поглади се по брадата Коцето.

— Много си чат — завистливо промърмори Ник. — Е, да си представим, че някои от тях са малко по-умни от мисирки. Или дори колкото Колимечков.

— Ще чукаат — съгласи се Коцето. — Дори и пицови могат да препашат.

— Дано не го направят... Вторият вариант е това да са същества — извънземни или нашички, — които черпят енергия от някои хора.

— Вампири, а?

— Може и така да се каже.

— Интересно... А третият вариант? — въодушеви се Коцето.

— Целият този цирк да се дължи на мощни психотронични способности на жената. Нейното подсъзнание ги освобождава и реализира.

— Браво, Ник — смая се Коцето. — Много си умен.

— Вятър — призна Ник след кратка борба вътре в себе си. — Друг го е казал. Един наш умник — Кубрат Томов. Та искам да поговоря с тоя хаймана тук.

— Недей, Ник. Хайде да поговорим двамата.

Но той се изправи решително и направи крачка напред. Коцето героично барикадира вратата с тялото си. Ник изсумтя:

— Абе стига си ми се пречкал.

— Недей.

Той го блъсна доста безцеремонно и нахълта в голямата стая, набъкана със стъклария и електроника. Зад огромен микроскоп се бе привел оня кльошак, Караразбойников. При отварянето на вратата той се извърна недоволен.

— Здравсти, приятел! — поздрави засиял Ник.

За нула време позеленя и ако не замята колби и епруветки, това се дължеше главно на факта, че не можеше да разбере кой е по виновен — Ник или Коцето.

— Слушай — безцеремонно рече Ник. — Щом ми пръскаш парите, мога да видя с какво се занимаваш, нали? Може на кафе да ги жулиш, знам ли... Ето, седиш...

Караразбойников го изгледа убийствено, но първата вълна на гняв бе поотминала и той успя да протегне ръка с покана за сядане.

— Мисля.

— Е, то божа работа — усъмни се Ник.

Бесът отново облада Караразбойников — пък и той не представляваше кой знае каква кота.

— Слушам ви — рече поне с една количка пясък между зъбите.

— Нещичко да ми изпееш за полтъргайстга?

Великият учен сви устни презрително.

— Дреболии.

— За мен не са — накокошини се Ник.

— Слушай — намеси ме миролюбиво Коцето. — Ако разплете една история, може да спечели сто хиляди.

— Тъй ли? — промърмори дребният.

Сумата го впечатли точно толкова, колкото ако бяха му връчили кило перли или кесийка теменужени бонбони.

— Толкова ни трябват за цеха — подсети го Коцето.

Ник погледна единия, после другия. Устата му пресъхна. Успя да изхърка:

— Не ги давам!

— Ще ги даде — отегчено махна с ръка Коцето.

— Помощ!... Ограбват ме! — изрева отчаяно Ник.

— Слушам ви — седна срещу него укротен Караразбойников.

Ник рухна съкрушен на стола и започна с глас на прелъстена вдовица:

— Не съм умник като теб, но от време на време ми налитат някои мисли...

Ник вървеше като бесен из стаята и единственото, което го възпираше, беше прозорецът — току надничаше през него. Майка му стара, няма ги!... Къде се мотат? Какво толкова се туткат? Два часа минаха вече от началото на представлението на Кондева. Да се е заиграла с въпросите?... Глупости. Тя цепи секундата на две...

— Ето ги! — извика Ник и се втурна към вратата.

Изтича по алеята в дворчето. Коцето се измъкна от скапаната си кола сияещ и побърза да го осведоми:

— Победа!

Ник подскочи възрадан и още малко да чукне глава в слънцето. С приземяването се сети за нещо и хвана Караразбойников за мръсните ревери на якето, някога, може би в дните на цар Ивайло и хан Ногай, оцветено в синьо.

— Ще делим ли? — изрева в лицето му.

Дребният го изгледа хладно, мълчаливо и гнусливо се освободи от ръцете му, изчетка се с пръсти и попита с достойнство:

— Какво?

— Какво ли?... Нобеловата награда!

— Абе ти да си превъртял от чакане?

— Благодарение на мен ти имаш обяснение и практически доказателства за явлението полтъргайст!

Караразбойников се усмихна криво:

— Аз имам улед... карам колата с вода. И пак не ми вярват. Па това ли...

— Абе стига с вашите... Слушай, стана точно така, както ти предположи. Душичката или както го нарича Караразбойников, енергетичният двойник на Кондева излиза от тялото и тя затова пожълтява. Отива до тавана, засилва се и се тръшва върху масата. Чуване. Ако трябва — пак... Всичко две секунди. Две секунди тя е мъртва.

Ник цъкна доволен.

— Заснехте ли го?

Коцето помръкна.

— Не излиза на лентата. Не стана.

— Тъй ли? Че нали лещи подменяхте, плаки различни...

— Не успяхме — съкрушено призна той.

— Язык! — въздъхна Ник.

— Ще го покажем на съда, на заинтересованите с тая апаратура.

Ник махна с ръка отчаян. Но още докато ръката му слизаше надолу, лицето му просветна. Той замърмори под носа си с изкривени към облаците очи, плесна се по челото и попита явно обнадежден:

— А коланът? Я ми разкажи за колана.

— Какъв колан?

— Самодивският. Нали дрънкаше, че държал в полето си душата.

— Е? — не загреваше Коцето.

— Стоте бона ще кацнат в джоба ми! Но забележи — ако онова добиче не се блъсне в масата!

— Кое добиче?

— Душата, бе!

Близо половин минута мозъкът му скърцаше в усилие да смели последните факти. И когато успя, изрева като магаре, не виждало магарица поне три години:

— Караразбойников!

Кандидат-нобелистът пусна безцеремонно една от кутиите на апаратурата и приближи невъзмутим като цървула на Херкулес.

Коцето започна зачервен да му обяснява какво предлага Ник. Той гледаше озадачен към него, изхъмка и рече завистливо:

— Боже мой, колко е сляп случая! Толкова гениални догадки в главата на едно ченге!

Ни му се ухили.

Ник отвори вратата пред Мария и галантно се поклони:

— Заповядай.

Тя хлъцна изненадана:

— О, масата е сложена!

Той се почеса по брадата и призна:

— Хм... И леглото е постлано.

— Страшен си — не се разочарова тя.

— Щом е за теб — почти измяука той.

Мария плесна с ръце и седна на дивана, кръстоса крака предизвикателно, отпи глътка от великолепната перлова ракия от Сливен, опита от шопската салата.

— Беше започнал да ми разправяш за баса. Спечелихте ли го?

— И още как! Само накарахме Пиратски да постави условие — Кондева да надене колана на самодивата. Слушай... я полегни...

— И тя?

— Хвана се, естествено... Не ти ли е горещо? Колко е топло...

Кондева се ухили и сбърка. Напъва се, напъва се и — нищо!

— И получи сто бона! — ахна Мария.

— Получих — намръщи се той.

— Няма ли да ми платиш обезщетение? — започна тя с мъркащ глас.

— Какво обезщетение?

— Към десет хиляди.

— И защо? — хлъцна Ник.

— Миличък, аз лежах заради теб в затвора.

Ник скочи като ужилен:

— Заради мен? Заради себе си, глупачке!

— Как заради себе си? — стана и тя.

— Защо си забрави гащите?

— А ти защо ги свали?

— Защото си вдигна краката! — тросна се той.

— Нахалник — нацупи се Мария и му обърна гръб.

Ник седна, наля си ракия и отпи, загледан някъде между плешките ѝ. Хвана я за ръката, но тя се дръпна сърдито.

— Слушай — започна той гузно. — Няма ги вече.

— Кои? — обърна се тя като ударена с ток.

— Кои!... Кои!... Парите!

— Кои пари?

— Не се прави на тапа! Стоте хиляди, разбира се!

— Къде са? — зяпна тя.

Ник наведе очи.

— Вложих ги в една бензиностанция.

— Сто хиляди лева!?

— Това е нов бизнес... Всъщност не е бензиностанция, а водостанция...

— Какво?

— Приятелят на Коцето е открил течност, която, щом се прибави към водата, я прави годна за автомобилно гориво.

— Боже мой, ти си луд! — скочи Мария. — Ако повече кракът ми стъпи тук!

— Ей, Мария... Абе чакай, къде тръгна гола?

ТРЕТИ СЛУЧАЙ: КИЛЕРЪТ

*И човекът бе сътворен
от Създателя.
И бе сътворен
еретик,
за да има
с кого да спори
Създателят.*

Дияна Кудева

1

— Не, не и не!

Мария стоеше сред спалнята и стискаше почервеняла юмруци, а Ник бе зает с отговорна задача — събличаше я.

— Слушай, миличка... Хайде. За последен път днес...

— За последен? Но ти вече три пъти ме мъкна в спалнята! О, боже мой! Какво наказание!

Ник най-после успя да се справи с ципа на полата и тя се скупчи в краката ѝ. Поглади с гладен поглед дългите ѝ крака, а ръцете му заработиха по сутиена.

Мария притвори очи и след няколко целувки по врата и ушетата, замърка. Ръцете ѝ се отпуснаха. Червенината по лицето ѝ остана, но тя вече имаше за причина друго.

— Ник...

— Какво? — попита той, дърпайки я към леглото. — Само не почвай оная песен.

— Каква песен?

— Че си бременна.

— Ама аз наистина...

— Нали ти написах чек за аборт! — настръхна той.

— Добре де. Ще отида. Аз за друго... Бензиностанцията работи добре, нали?

— Коя?

— Онази... дето я откри она...

Двамата тупнаха на постелята. Ник завря лице между гърдите ѝ и мигом сложи ръце на бикините ѝ.

— Ник...

— То е водостанция.

— Няма значение. Нека ви стана съдружник.

Той се опита да свали вратовръзката си, без да изпуска от устата си зърното на гърдата ѝ и естествено, не успя. Тогава предпочете да остави вратовръзката, отколкото да изпусне плячката и се зае с ризата.

— Нека бе, Ник!

— Какво? — изломоти той с пълна уста и вече гол до кръста.

— Да ви стана съдружник.

Ник се отлепи за частица от секундата от нея, защото иначе не можеше да свали панталона си и за да не хайлазува устата му, рече:

— Нямах пари.

— Имам — измяука тя.

— Е, две-три хиляди не оправят нещата — каза той бързо и се гмурна за обхождане на тялото ѝ.

— Аз имам петдесет хиляди марки.

Близко десетина секунди Ник целува с вдървени устни корема ѝ, докато мозъкът му оглеждаше това петдесет хиляди от всички страни.

— Петдесет? Хиляди? Марки?

Той бавно надигна глава и потърси очите ѝ.

— Толкова — отговори тя спокойно.

— Боже мой! Петдесет бона! Ти имаш петдесет бона?

— Имам.

Ник скочи от леглото, отиде до вратата в търсене на необходимата дума, направи още две обиколки, докато я намести между зъбите си и изстреля като балистична ракета.

— Откъде?

Мария се позабави, но отговори твърдо:

— Пестя.

— Пестиш ли? — разколеба се той.

После размисли и се втурна гол към приемната. Върна се с елката и започна да смята с нея прав. Мария лежеше с ръце на тила и го гледеше доволна. Той чукна за последен път и рече съкрушен:

— Ако е истина, ти трябва да си мъртва.

Тя побледня и повтори учудена:

— Мъртва ли?

— Мъртва. — И поясни: — От глад.

Мария се съвзе и се засмя. Ник пусна елката и скочи отгоре ѝ. Седна на корема ѝ, хвана я с ръце за гърлото и изрева:

— Кучко!

— Ник... — изхриптя тя изпод обръча на пръстите му. — Недей... Нали знаеш — бременна съм.

В този момент телефонът в приемната иззвъня.

— С кого се чукаш? — изсъска Ник. — Аз те пазех.

Очите ѝ изскочиха навън — дали от стискането, дали от учудване, божа работа.

— С кого я вършиш, мръснице? За пари, а?... Бременна била. От кого?

Телефонът пак извънтя. Ник нададе ухо и замръзна раздвоен.

— Ник... — изхърка тя побеляла.

— Ей сега ще се върна, за да те довърша — закани се той и стана.

— Ало, Ник!...

Коцето. Едва не го изпсува.

— Трябва да дойдеш веднага при мен!

— Е, чак пък веднага... — промърмори Ник.

Но тревогата на Коцето го жегна и той се отърси от мисълта за спалнята и голата развратница там. Малкият никога не му бе говорил с такъв глас.

— Чуваш ли?... Бързо!

— Абе я кажи нещо свястно.

— Караразбойников го няма!

— Голямо чудо.

— Слушай...

— В тоалетната провери ли? — пресече го Ник. — Той като влезе там, се забравя.

— Ник, няма масто за шеги. Идваш ли?

— Имам работа — почеса се по врата той.

Коцето май се уплаши.

— Сутринта тук бяха четирима араби. Предлагаха му двайсет милиарда за капките.

— Смятай, че е заминал за Хаваите!

— Какво ще прави там?

— Ще пръска двайсетте милиарда, какво!

— Но той им отказа!

Ник засече с пачка долари на кривото гърло. След няколко опъвания на врата, от които изпукаха чак ставите на краката му, той успя да издаде звук, приличен на изпускане на балон.

— Значи са го взели в лудницата.

— Тръгваш ли?... Има и нещо друго.

— Да не е отишъл до някое кафене наблизко?

— Абе какво кафене! Той беше заключен.

— Ха! — изненада се Ник. — Ти така ли тормозиш хората, които работят за теб?

— Той искаше така — да не го безпокоят, докато ме няма.

— Кога го видя за последен път?

— Към един часа. Когато си отидоха арабите.

— Как беше?

— Особен. Дрънкаше едни...

Ник изсумтя. Че тоя тип бил ли е нормален?

— Бил от бъдещето... Дошъл да ускори развитието ни... Но сме били тъпи и бавноразвиващи и мислел да ни зареже...

— Добре, идвам!

Той постави слушалката замислен. Облече дънките си и надникна бос в спалнята. Мария оправяше леглото приведена. Ник застана на вратата, загледан в облицованите ѝ с пенъоара форми и рече разколебан:

— Аз май трябва да прескоча до Коцето.

Тя мълчеше.

— А ти си помисли... — закани се той.

Къщата — бяла и гиздава като бебе — кротуваше в дъното на разцъфналия в зеленина двор. Ник влезе в сенчестия тунел от лози и облекчено избърса потта от челото си. Вратата не беше заключена и затова не се възползва от звънеца. Пък и доколкото знаеше, в компанията на Караразбойников и Рошльо рядко се мотаеха същества от женски род, та опасността да налети на нещо недосъблечено или необлечено бе равна на вероятността да срещне ожадняла бяла мечка или стадо гладни пингвини.

Холът бе разхвърлян и поне седмица неметен. На телевизора, освен вазата с изсъхнали карамфили, имаше към половин пръст прах. На масичката десетина мухи раздразнено спореха колко са смачканите фасове в препълнения пепелник.

Долу-горе същото бе и в кухнята — само мухите бяха със стотина повече.

Пердетата в спалнята бяха дръпнати, а леглата неоправени. Нощната лампа на Коцето светеше и в светлината ѝ като огромно лале цъфтеше разтворена и обърната с кориците нагоре книга.

Оставаха му още три врати. Едната бе отворена. Стари дрехи... буркани... вектории... Килер. Ник я затвори и бутна другата. Любимото заведение на Караразбойников — тоалетната. Явно бе дошъл в един от промеждутъците, в които той не я използваше. Ник решително сложи ръка на бравата на вратата в дъното.

Огромна стая — дълга и с висок таван. Сигурно е била пристроявана допълнително към къщата. Няколко компютъра мълчаха с угаснали екрани. Останалото бе безкрайни рафтове с колби, клетки с бели мишки и врящи стъклени инсталации с циркулиращи в тях разноцветни течности.

Нямаше никой.

Ник прекоси с досада цялото помещение и спря пред бюро от метални тръби и стъклопласт. Отгоре му бяха разхвърляни листи, тетрадки, книги и дебела почти колкото трабант библия. Той я взе и си представи Караразбойников заврян в нея. Не му приличаше... Ник се

изхили злорадо и посегна. Измежду кориците ѝ стърчеше лист машинописна хартия. Разтвори я — говореше се за Рождеството Христово. Белият лист бе изпълнен с изчисления, а най-отдолу се цъкляше, опасано няколко пъти с дебели кръгове, числото 15,03. После тире и „Юдея!!!“

Ник се повърна и едва не се изплю от яд в някоя от стъклариите на Караразбойников. Седна раздвоен в хола, запали цигара и разгони кълбото мухи по масата.

Колко пъти бе казвал на Коцето, че трябва да му пришият на това изсушено черво Караразбойников един пазач. Че бе улав, беше. Но че бе изобретател, беше. Ник вече три месеца караше колата си с чешмяна вода и неговите капки. А вече два месеца получаваше и по пет хиляди долара от печалбата на водостанцията. Да-а... Хората скъсани обувки крадат, че една такава златна кокошка като него... Ама Коцето — формулата била в банков сейф, дори Караразбойников не можел да я запомни.

Ха сега го търси... Дали Коцето има право на достъп до сейфа? Остава да няма... Сбогом, мечти.

Той изсумтя обезпокоен. Сети се и хвана телефона. Янко, ченгето на хотела, бе на постта си.

— Помниш ли, че преди осем месеца те черпих една гроздова?

— Знаеш, че в училище не обичах историята — изръмжа Янко.

— Имаш шанс да изпиеш още една на моя сметка — обеща Ник.

— Ненавиждам фантастиката.

— Е, добре — въздъхна примирен Ник. — Обади се на Данчо от бара да запише едно питие в сметката ми.

Чу се нещо средно между излайване и трошене на кокоши кокали. После Янко докладва кратко:

— Наздраве.

— Ей! А работата?

— Слушам.

— Коцето да е идвал нататък? — запита с надежда Ник.

— Не.

— Придружен от един смотаняк...

— Казах не.

— Хм... — млясна Ник. — Араби някакви да се мотат там?

— Има пет-шест парчета.

— Сигурен ли си?

Малко му светна пред очите.

— И още как — преглътна Янко нещо — ракията ли, чашата ли, божа работа. — Заели са четири етажа.

— Да не са с харемите?

— Ами... Събраха куцо и къораво от нашите гвардейки.

— Блазе им — преглътна Ник. — Значи Коцето не е минавал към хотела?

— Казах ти вече.

Затвори телефона и се почеса по главата раздвоен. Половината му същество го дърпаше към кантората и Мария, половината настояваше да почака.

Нямаше сияйни спомени от срещите си с араби. Като „червена барета“ бе освобождавал заложници от палестински терористи и някъде по гърба му още личаха белезите от два куршума. Няколко години след това бе разтървявал трима студенти от Либия и при студено време още го щракаха кокалчетата на ръката, изранени тогава до кръв от коравите им глави.

Не вярваше тия да са с по-меки. Доларите бронират здраво. Араби... Майка му стара!

Ник излезе на двора, походи напред-назад по алеята, колкото да залъже втората си половина, че прави нещо в неин интерес, сложи белег на вратата и решително се измъкна на улицата. Тя бе пуста и напечена като Сахара. Почти, защото някаква синя браква на петдесетина метра надолу разваляше пейзажа. Но това, което привлече вниманието му, бе друго — църквата отсреща. Тя бе стара, с жълти като разядени зъби камъни и с червеникави, печени сигурно по времето на Александър Македонски керемиди. Вратата ѝ бе отворена и Ник, вземайки предвид материала, с който боравеше, прецени, че Коцето и Караразбойников са достатъчно гламави да прескочат и там.

Почти тъмно. Мирис на история. И мравки по гърба. Ник почака очите му да посвикнат със сумрака и направи още няколко крачки вътре. В дъното клечеше с прибрани до брадата си длани дребно попче и мрънкаше нещо несвързано. Когато стъпките отекнаха зад гърба му, то скочи стреснато.

— Здравсти, приятел — кимна му Ник.

— Бог да те благослови, човече божи.

— Какво правиш? — тупна го той по гърба доста силно и свойски.

— Моля се за опрощение.

Ник се завъртя, огледа иконите, спря по-дълго пред централната икона на Света Богородица и изхъмка скептично:

— Абе молиш се... Тая не била грозна.

Отчето хлъцна и закова втрещен поглед в устата му.

— Нали те виждам — целият си мерак. А където няма мерак, избили са младежки пъпки. Големи мераклии сте всички чернокапци...

— Господине!

— Айде, не се докачай!

И пак го тупна. Но ударът вместо по гърба, попадна във врата и след два празни хода на ченето си, попчето успя да попита жално:

— Но вие... за какво дойдохте, господине?

Ник се почеса по врата затруднен.

— Как за какво?... А, да побеседваме.

— Относно какво? — не повярва отчето и озадачено го измери с очи.

— Ами за християнството.

Бръчките по челото му се изгладиха.

— О, това е богоугодно! Вие отсреща ли живеете?

Ник се изкашля, но призна:

— Понякога.

— И друг идва от тази къща да беседваме.

Ник повдигна вежди:

— Кой?

— Един такъв нищ... Беден човек.

— И кльощав?

— Слаб е — радостно закима попът. — Сигурно много пости.

Ник се ухили злорадо.

— Той ли? Голям чревоугодник е, отче, но червото му е право и каквото хапне — в кенефа.

Свещеникът набърчи чело и подхвърли:

— Изразявате се доста грубо, господине.

— Затова търся Бога, отче. Загрубяла е душата ми. Хм... И какво си приказвахте с приятеля ми? За жени ли?

Попчето почервения като хлапак, хванат на буркана със сладкото.

— Боже мой, какви жени! Той не харесваше някои неща в християнството и мечтаеше да ги оправи.

— Да ги оправи ли? — промърмори Ник. — Не го виждам като писач на жития и трактати.

— Какви жития! Какви трактати! Той искаше да подмени Христос!

Ник зяпна като риба на сухо.

— По същия начин реагирах и аз, господине.

— И защо, по дяволите?

— За Бога, не споменавайте рогатите — прекръсти се бързо свещеникът.

— Няма — обеща Ник.

— Заради отношението на християнството към науката. Той казваше, че ако човечеството се е занимавало сериозно с наука през десетте века Средновековие, сега да е овладяло близките галактики.

— И как смяташе да извърши това богоугодно дело?

— Как богоугодно!

— Добре де... — махна нервно с ръка Ник. — Как?

— И аз го питах това, но той само се подсмиваше.

Ник направи две обиколки около попа и попита:

— Мяркал ли се е днес?

— Не, господине. Откак оня висна пред къщата, не.

Ник застина, вдървено обърна лице към него и попита само с устни:

— Какво?

Попчето гордо приближи до прозореца и заби пръст в стъклото.

— Виждаш ли го? Оня в синия фиат.

— Е? — почеса се по брадата Ник.

— От вчера следобяд виси тук.

— Ами виси си. Може някое маце да следи.

— А, не! Очите му изтекоха да зяпа вашата къща. Сутринта наднича и през оградата.

— Тъй ли?

— Тъй... А на вашия приятел му казах, че не може да се подмени Сина Божий. Той е неповторим. И сега ми иде на ума, господине: колко двойници на различни исторически личности има! Лъжеивайло, Лъжепетър... Но нито един Лъжехристос!

Ник завърши решително с чешенето на брадата си, махна с ръка и тръгна към изхода, явно най-малко настроен за теологични спорове...

Пое бавно и лениво към колата. Шофьорът, жилав и мургав, бе почти увиснал от кръстта навън и махаше небрежно с длан под носа си, за да се разхлади. Мина толкова близо до него, че лакътят му се отърка в рамото на оня. Направи още крачка, спря, извърна се рязко и свойски попита:

— Разпалил си се, а? Да не си ял люта чушка?

— А? — хлъцна той.

Десният юмрук на Ник описа къса дъга и се стовари в лицето му. Мургавият плясна като скъсан жартиер на двете предни седалки.

Ник се огледа, махна към църквата, откъдето попчето сто процента наглеждаше прилежно енерията си. Избута оня на другата седалка и се настани на неговото място.

На барчето, до лостта за скоростите, се кипреше малък никелиран пистолет. Жабката беше празна. На задната седалка имаше голям сак. Отвори го — охоо! — беше пълен с бутилки бира.

— И студена! — възнегодува Ник.

Запали колата и я подкара. От тръскането собственикът се посъвзе, отвори с усилие очи и се опита да се надигне.

— Рано е — предупреди го Ник.

Излезе корава глава — вместо да се вслуша в приятелския съвет, посегна към облегалката. Наложил се да го цапне още веднъж.

Отби към градския парк. Избра една скапана алея с поне по една дупка на квадратен метър и спря чак в дъното ѝ. Угаси двигателя и излезе. Отвори вратата и великодушно разреши:

— Ей, черньо! Излизай.

Май го бе поударил по-силно, отколкото трябва, защото оня не мръдна. Ник въздъхна, хвана го за яката на блузата и го изтегли на тревата. От тупването на земята шофьорът изохка, поотвори очи, но като видя Ник, побърза да ги затвори.

— Е, де! Няма да те бия вече.

Пребърка джобовете му. Петдесетина лева, кибрит и две снимки — на Коцето и Караразбойников.

— И защo ти са тия гродзотии? — бутна го с крак Ник.

Не мръдна.

Той отиде до колата, отвори сака, взе една бира и когато се обърна, трябваше отново да вкара в действие юмруците си. Олюлявайки се, шофьорът тръгна към него с намерение да се бие. Ник премести бутилката в лвата си ръка, изчака го да приближи и го плясна педагогично по бузата.

— Я по-кротко!

И после съвсем непедagogично го удари в корема, седна на предния капак на колата и отпи от бирата, без да изпуска от очи зяпналия си противник. Изпразването на бутилката вървеше долу-горе паралелно с пълненето на дробчетата с въздух.

— Е? — хвърли шишето в тревата Ник. — Имаш ли да ми кажеш нещо?

— Мамка ти... — изхриптя чернътo.

— Лошо момче — закани му с пръст Ник. — Има ли замесени чернилки в тоя батак?

— Върви на майната си!

— Кога видя за последен път тия двамата?

Шофьорът отвори уста да изрази поредното си намерение относно майка му, но Ник го спря с ръка и предупреди нервно:

— Остави родителите ми на мира... Шейховете от хотела ли те наеха?

— Абе, ходи се чукай!

— Е, приятел, прекали! Честна дума. Исках с добро,ама...

И той се надигна, красноречиво разкършвайки рамене.

Сега шофьорът протегна ръка.

— Добре де, добре... Те ме пратиха.

— Тъй... А тия двамата?

— От два дни не са излизали от къщата.

Ник прехапа устни. Огледа критично мургавия. Ами да, Коцето щеше да е последния скапаняк, ако не се отървеше от тоя плужек...

— Слушай, нали нямаш нищо против, ако ти ползвам още малко колата?

— Не я давам!

Късно. Ник се настани, включи двигателя и помахаша иззад стъклото с достойнството на източноевропейски генерален секретар...

Отново вървеше под асмите. Попчето сигурно пак се звереше от църквата и отмяташе минавачите по улицата. Ник огледа вратата и разочаровано изхъмка: белегът си стоеше непокътнат, вратата следователно не бе отваряна, а още по-следователно — Караразбойников и Коцето не бяха се връщали. Да влиза или да не влиза? Той обърна поглед към напечената до червено улица, после към вратата и съобрази, че вторият вариант предполага бира в хладилника, кресло и сянка. Уморено и примирено отбеляза, че когато Коцето реши да изчезне и един батальон кривокраки дяволи не биха го открили. Друго... Други доводи не бяха нужни и Ник влезе в къщата.

Взе една астика от кухнята и тъй като компанията от стотината мухи определено не му хареса, насочи се към спалнята. Влезе, вирнал глава и вперил очи в изпразващата се кутия, намери пипнешком креслото и се тръшна в него.

Когато къркоренето в алуминиевата банка спря, той я свали, въздъхна доволен и тупна длани по облегалките. В следващия момент хлъцна и замръзна с отворена уста.

На три крачки от него опънат по очи, с разперени напред ръце лежеше Коцето. Изпод него към коридора тръгваше широка кървава пътека.

Ник се изправи като изхвърлен от пружина и пристъпи напред.

От гърба на Коцето стърчеше дълга стрела.

Той извади пистолета си и премина като тайфун през всички стаи.

Никой. Нямаше никой.

Отпусна ръце. Стоя застинал в коридора почти минута. Потръпна — краката му бяха в кървавата ивица. Механично се отмести и я проследи — водеше към килера. Килера? Нищо особено... Защо са го убили в илера? Там да са го издебнали?... Или нарочно?... Буркани с компоти, издънени терлици и проядени от молци балтони. И кръв, много кръв по пода. Оттук се е влачил като змия... Ник стовари юмруци в касата на вратата.

Взе още една бира от хладилника и се върна обратно в спалнята. Седна в креслото и се загледа втренчено в гърба на убития, където вече усилено бръмчаха рояк мухи. Тежко се протегна към телефона.

— Мария?

— Кой очакваше да е? — враждебно попита тя.

— Трябваш ми.

Мария изглежда се стресна от гласа му, защото помълча и рече кротко:

— Къде си?

— У Коцето. Бързай.

— Веднага, Ник.

Той върна слушалката на мястото ѝ и се отпусна в креслото. Е, добре. Кой беше убил Коцето? И то с лък... може и с арбалет. Специалистите по тия оръжия се брояха на пръсти. Ще трябва да провери... И защо? Къде беше Караразбойников? И има ли връзка между отсъствието на единия и убийството на другия? И още как, майка му стара! Какво му трябваше на тоя хлапак да се захваща с тип като Караразбойников... Двайсет милиарда. А той не, та не! Половината свят е готов да ти пререже гърлото за дваайсет лева, па камо ли за дваайсет милиарда долара.... Стрела. Боже мой! Коце, Коце...

Ник подсмръкна. Отпи отново от бирата.

Тежко им — ще ги намери. И до шейховете ще стигне. Но първо ще натика лъка в задника на убиеца. И ще пие бира и ще го гледа как умира. Тежко му.

Да... да. Трябва да намери Караразбойников. Той е ключът в цялата история.

Вратата се отвори, сякаш къщата бе атакувана от група на червените барети.

— Ник!

Той се извърна и тихо рече:

— Тук съм.

Мария застана в очертанията на вратата разрошена, хубава и задъхана.

— Случило ли се е нещо?

И видя проснатия на пода мъж. Извика късо и сложи ръце на устата си. Лицето ѝ побеля.

Ник стана и ѝ посочи креслото.

— Седни тук. Ето ти пистолета. Ще те заключа отвън. Стреляй по всеки, който се опита да влезе. После звъни до полицията — аз ще бъда там.

На прага спря.

— Страх ли те е?

— Защо? — погледна го тя с разширени очи.

— Знам ли... Сама с... — Той не посмя да каже труп и додаде:

— С Коцето.

— Не. Не ме е страх.

Но трепереше...

Пътят му към полицейската картотека обаче се оказа осеян с трудности.

Първата, естествено, беше Дора. Тя веднага залепна като гербова марка с почти всичките си кокали по него и замяука:

— О, Ник... мили...

— Чакай... слушай...

— Все бягаш... Не мога да те видя...

— Работа, скъпа, работа... — уморено се опита да я отстрани той. — Аз съм зает човек.

— А за оная кучка...

— Кучка ли?

— И то разпасана!

— Дора...

— Защищаваш ли я? — наежи се тя.

— Не мислиш ли, че някой може да влезе?

— Правим ли нещо лошо?

— Абе знам ли как ще се изтълкува...

Сякаш повика дявола — вратата се отвори и отвън нахлу онова отвратително ченге Василев. Ама така го стори, че двойката едва не нарасна на тройка.

— Какво става, по дяволите! — изсъска той, без да отдръпне залепналите си при сблъсъка за задника на Дора ръце.

— Знам ли — опита се да вдигне рамене Ник.

— Как не знаеш, бе!

— Долу лапите! — предупреди сурово Дора.

— Абе ти защо си тук?

— Ползвам картотеката — озъби му се Ник.

— Казах: долу лапите!

Василев неохотно отпусна ръце. Дора се отдръпна от Ник.

— Само чукаш мацките ни.

— Плащам си... — започна Ник.

Дора отвори широко очи. Василев се плесна по челото.

— Тук да не е бардак, бе!

— Плащам си за картотеката — поясни той. — Всяка година при това. Имам право да я ползвам.

— Абе ти какво се месиш в чужди работи? — ядоса се Дора.

— Аз? — зяпна полицаят.

— Не можете се разбра — въздъхна Ник. — Аз ще видя тук нещо...

И влезе в залата с компютрите.

Арбалетчиците бяха трима — Робин Худ, Кинг-Конг и Вазата. Първите двама бяха в затвора, навън беше само последният. Ник въздъхна облекчено и изкара данните му на принтера.

В предната стая телефонът звънеше на пожар, но ония двамата така ровеха в биографиите си и животинския свят на планетата, че не го чуваха.

— Хей — опита се да ги отклони Ник. — Може да е някой шеф.

— Вятър — успокои го Дора. — оная кучка е. Трети път звъни.

— Коя?

— Мария.

И продължи да търси подходящо сравнение за Василев. Ник вдигна телефона.

— Най-после — изплака Мария.

— Какво има?

— Ник, той е тук!

— Кой? — стегна се той.

— Оня, приятелят на Коцето.

— Караразбойников? — ахна Ник. — Скоро ли се върна?

— Беше в килера.

Гласът ѝ трепереше като паяжина на вятър.

— Отиде до тоалетната и си влезе в лабораторията.

— Ами добре. Защо се тревожиш?

Тя замълча.

— Ти нали ми каза, че в къщата няма никой.

— Казах ти.

— А този бил в килера.

Ник се почеса с досада по врата.

— Чакай... Той не влезе ли през вратата?

— Не. Беше в килера.

Такаа. Надникна в хола, после в спалнята. Вярно, в другите помещения не ходи, но нали белегът на вратата си стоеше?... Ник притвори очи.

— Абе ти да не си пила?

— Не съм. Ник... страх ме е.

— Скоро пушила ли си от оня треволяк?

— Преди три дни.

— Още ли те държи?

— Ник, ела.

— Добре де, тръгвам.

Беше на вратата, когато Дора изпищя:

— Ник, тръгваш ли си?...

Мария вече висеше на бравата отвътре и отчаяно конкурираше застъпано по опашката пале. Ник раздразнен огледа вратата и още повече се ядоса като установи, че белегът пак си стоеше — никой не бе влизал или излизал оттук. Той отключи и хлъцна от неочакваната тежест — секретарката веднага увисна на врата му.

— Ник!... Ник!...

Сърцето ѝ пърхаше като врабче.

— Какво? — изсумтя той и се помъчи да направи пространство за гръкляна си.

— Пак влезе в килера!

Най-после успя да разкопчае ръцете ѝ и да я отстрани от себе си. Изпука пръстите си и рече заканително:

— Сега ще го изкарам.

Е, не можа. Просто защото там нямаше никой. Провери лабораторията, спалнята, накрая и кухнята. Върна се бесен като оципан бенгалски тигър и завря показалец в лицето на Мария.

— Слушай, докога ще ме разиграваш?

Тя объркано погледна към килера, после пак към него и почти изплака:

— Там влезе!

Той притвори очи.

— Не си ли спала? Или излизала?

— Ох, Боже!...

— И той не е влизал през вратата?

— Естествено, не — тропна безсилно тя с крак.

Ник тръгна към спалнята.

— Къде? — проплака Мария.

— И аз се чудя — санитарите от лудницата ли да ти извикам или буците от отрезвителното.

Приблужи до прозореца и го огледа. Той беше отворен, но отвън трептеше прикована мрежа против мухи. Опита я — никъде не

поддаде. Беше изключено човек да влезе отвън и да я прикрепя отново така здраво.

В тоалетната имаше квадратен отвор с метални жалюзи, измежду които трудно би изпъзляла хлебарка, камо ли човек, па бил той и кльоцав като Караразбойников. И в този миг — когато си представяше как тоя бухенвалдски манекен се мъчи да подпъхне между тенекиите кирливата си кожа — Ник замръзна, осенен като Нютон. Ами да! Когато влезе и намери трупа на Коцето, белегът на вратата също бе недокоснат.

Ник плю ядно в тоалетната чиния и излезе навън.

Мина протоколно през лабораторията и кухнята, колкото да се убеди, че прозорците са затворени и през тях не може да се влиза или излиза, когато ти се прище. Върна се към килера и още докато хвърли поглед на пода, изхъмка доволен.

В широката около петдесет сантиметра ивица полузасъхнала кръв освен мухи, имаше и три стъпки. Двете бяха обърнати навътре, а третата към стената. Следите бяха гладки, без грайфери, а слабият отпечатък в края на токовете показваше, че те са стари и изтрити отзад. Само един човек имаше толкова смачкани и износени обувки. Другото, което му направи впечатление, бе, че червената пътека започваше изпод перваза.

Ник измърка от удоволствие — главата му бе запълнена от един извод.

Тайна вратичка!

Ник протегна ръка към стената.

Ръката му влезе в тапета. Без звук, без да го скъса.

Очите му се разшириха.

Дръпна се назад стреснат. Тапетът и стената си стояха цели и непокътнати.

Ник облиза устните си и пак протегна ръка.

Дланта му влезе в стената без усилие и звук.

Той притвори очи, ощипа се с другата си ръка по бузата.

Предпазливо надигна клепачи.

Ръката му се виждаше до лакътя.

Започна да я издърпва назад като мърдаше пръстите си. Не усети нищо — сякаш нямаше тапети, тухли или дявол знае какво.

Хвана брадата си и усети как челюстите му потреперват.

Осенен от внезапна идея посегна към стените встрани. Колкото и да натискаше, пръстите му дори не успяха да разкъсат тапета.

Ник се втурна навън, озърна се диво в коридора и погледът му спря на нечии подпетени обувки. Грабна едната и се върна бързо в килера. Запрати я отсреща.

Нищо — обувката плясна звучно в стената и падна на кървавата пътека долу.

Той ахна и пристъпи. Колебливо протегна ръка.

Без звук, без усилие тя потъна до китката в тапета.

— Мария!

Тя изтропа в коридора.

— Виждаш ли я?

— Какво?

— Ръката ми!

Тя изгледа него, после стената и учудено констатира:

— До часовника.

Ник се дръпна като опарен, сложи пръстите си в устата и настървено стисна челюсти. Остра болка го накара да изохка. Трясна с

юмрук стените от двете си страни — само дето си натърти кокалчетата.

— Я пипни тук — пожълтял рече той на Мария и ѝ посочи стената отсреща.

Тя се поколеба.

— Трябва ли?

И пристъпи страхливо. Устните ѝ висяха безпомощно, а коленете май се чукаха като оркестрантски чинели.

Ръката ѝ потъна в стената. Тя гледа няколко мига в тапета, който плътно обгръщаше китката ѝ, изпищя и отскочи към вратата.

— Какво ти става? — извърна се Ник.

— Нищо.

Но явно бе пред припадък.

— Защо пищис тогава?

Ник избърса с лакът изпотеното си лице, поколеба се и решително пристъпи напред.

— Къде? — извика Мария.

— Трай...

Първо изчезна ръката му, после десния крак. Главата... другото рамо... другия крак...

Първото, което му се наби в очите, бе слънцето — необичайно голямо и нажежено почти до червено. Под него, смазани от топлината му, клюмаха смачкани кирпичени къщички. В дворчетата, кафяви и мръсни, се мяркаха изпосталели жени. По улицата, крива и без грам асфалт, тичаха кучета и прасета.

Самият той стоеше пред срутена къща, от която бе оцеляла само вратата.

Ник най-после се размърда : с полудяло сърце прекоси уличката и хлътна в отсрещното дворче.

Разхвърляни дървени трупи. Сгърчена къща. Навес пред разпадане. Той се поколеба и избърса потта от челото си. Ръката му бе като чужда. Откъм навеса се чу шум и Ник направи крачка натам.

Талаш. Купчини талаш. Среден на ръст мъж в избеляла наметка, който изглаждаше с нещо като ренде сапа на една мотика.

— Хей, приятел — тихо подвикна Ник.

Оня стреснато вдигна глава. Погледите им се срещнаха. Един дълъг миг на изучаване, после лицето му побледня. Първо закрещяха

от ужас очите му, сетне и той.

Хвърли се към единия ъгъл, после към другия, залепи се към стената и без да отделя очи от Ник, започна да се промъква към изхода.

— Чакай — рече Ник. — Какво ти става...

Извреця като коза и се метна навън, вдигайки прах.

— Чуден човек — уморено и като насън констатира Ник.

На улицата вече се бе събрала тълпа от двайсетина души. Ник тръгна към тях, но те отстъпиха панически. Из дворовете се щураха уплашени хора, лаеха объркани кучета.

Той тръгна към една от къщите. Няколко жени запищяха, вързано агне се замята на въжетото си.

В този момент ги видя: трима мъже в брони, шлемове с конски опашки и голи мечове. Те тичаха към него и селяните, добили кураж, се събираха след тях.

Обзе го страх. Гледаше ги като на забавен кадър и някъде нещо вътре в него крещеше неистово да се спасява.

Двамата бяха едри, големи мъже. Третият бе дребен, кльощав, с лък в ръцете. Него гледаше Ник — струваше му се толкова познат.

„Кой... кой е този?...“

„Бягай!... Бягаай!...“

Виждаше ликуващите очички на дребосъка. Ще го хванат... Усецаше мириса от потта на другите двама.

После в ушите му нахлу шума — виковете, тракането на броните, заканите, писъците, лая...

Ник се огледа стреснат.

И хукна. Към съборената сграда. Към оцелялата врата.

Беше в килера.

Мария го гледаше учудено.

— Ник, къде ходи?

Той се затътри задъхан, със сетни сили до хола и се тръшна на дивана. Наля си с треперещи ръце голяма чаша перлова ракия и я изпи на един дъх.

Мария стоеше на вратата, захапала пръстите на дясната си ръка и го гледаше с очи, потънали в сълзи.

В главата му бушуваха урагани от мисли, картини и страх. Той вече съзнаваше, че е видял нещо необичайно, невъобразимо, страшно, нещо, което не би трябвало да види. Нещо божие, нещо дяволско, нещо нечовешко.

— Къде беше?

Оня, дребният. Кльоцавият. Познатият. Караразбойников. С лък. Мале мила!

— Изглеждаш ужасно. Какво става?

— Какво ли? — изпъшка той. — Караразбойников. Той беше. И вече работи.

— Друга лаборатория ли има там? — ахна Мария.

— Вятър... — Той се стресна: — Да. Лаборатория — миналото на света.

— Ник, ела на себе си!

— Коцето каза... Вярно. Той бил от бъдещето.

Ник се разтрепери и пак се върна в хола. Пи отново, този път направо от шишето. Обзе го отчаяние — той вече разбираше какво е станало. И заплака.

— Не искам, не искам да знам! Искам да си остана същия! И света го искам такъв! Караразбойников! Гадино!...

Телефонът иззвъня. Мария посегна и го вдигна.

— Недей! — извика Ник със закъснение.

— Никой не се обади — обърна се към него тя.

Той приглади механично косата си и внезапно скочи. Изтропа в коридора, тресна външната врата.

Видя ги — огромна черна кола с матирани стъкла. От телефонния автомат до църквата подтичваше оня мухльо, от който бе взел кола назаем. Ник плю ядно на плочките и се върна обратно.

Мария я нямаше в спалнята.

Нямаше я и в кухнята, лабораторията, тоалетната...

— Мария! — извика той и се хвърли към килера.

Нямаше я и там.

Отново мина бежешком и викайки през цялата къща.

Никой. Нямаше никой.

Той спря леко задъхан пред вратата на килера и клекна. Там, в кървавата пътека, се виждаха следите от нейните токчета.

И преди да съобрази, че може да са от преди, когато я караше да пипа и тя, Ник се хвърли напред.

Блъсна се тежко в стената.

Натисна с пръсти. Удари с юмрук.

Засили се пак чак от вратата.

Стената бе здрава и твърда. Много твърда.

— Мариияя!...

ЕПИЛОГ

Колимечков се кикоти като разгонена кобила.

— Тоя път няма да мине, Марлоу, няма! Скитник из вековете, а?... Много е, много!

В съда прокурорът и двама от съдебните заседатели се контузиха от смях. Те си взеха болнични и лежаха в къщи, а той първо изкара три месеца в психиатрията, после девет месеца в затвора. Имаше един труп и двама изчезнали и някой трябваше да опере пешкира. В случая — той. За укриване на факти и отклоняване на следствието.

След една година и седем дни Ник отново влезе в дворчето със сенчеста лозница. В градинките растяха повече плевели и бодли, отколкото цветя. Асмата явно не беше рязана, защото бе гъста и настръхнала като таралеж. Плочките бяха мръсни, край ъглите на къщата вятърът сигурно още от зимата бе складира пожелтели вестници, пласмасови кофички от кисело мляко, кафяви листа.

Вратата зееше отворена, прозорецът вдясно бе счупен, а мрежата за насекоми раздрана.

Стаите бяха празни и мръсни. В ъглите спортуваха паяци, в хола притича мишка.

„Никой не иска да наема тая къща“ — оплакваше се собственикът.

Ник спря замислен в спалнята. Стори му се, че кръвта на Коцето още червене по мокета. Клекна и прокара длан по мръсния под. „Боже мой... сякаш не е било.“

Въздъхна тежко.

И килерът си бе същия — тесен, с грапави стени и кафеникав балатум. Ник шумно преглътна и плахо посегна към стената отсреща.

Нищо — беше си така хладна и корава, както и стените на затвора, където излежа присъдата. Натискът му омекна и ръката му бавно се изхлузи надолу. „Сякаш нищо не е било... Сякаш нищо...“ — въртеше се тая мисъл в главата му като досадна муха.

Излезе на двора жълт и унил.

Слънцето, голямо и златно-червено, изпичаше методично голата улица. Клоните на дърветата висяха като изплезени кучешки езици. Две жени в черно се появиха на ъгъла и се насочиха към църквата.

Ник се размърда, лицето му се отпусна.

Малко след като двете жени влязоха, отвътре се изсипаха наведнъж десетина човека.

Той изсумтя и тръгна натам — бизнесът на попчето май бе потръгнал. Спомни си го — слабичък, обринат в пъпки.

Слабичък — вятър! Беше загладил косъма, бузките му висяха, чак косата му лъщеше мазна.

— Отче, да не си спечелил от тотото? — мрачно му се ухили Ник.

— О, помня те, помня те! Ти беше оня, неверникът.

— Върви ти, а?

— Господ се смили над светата наша черква.

— Златен дъжд? Или някое бабе си е изтървало тук пенсията?

— Ами! Чудеса, човече. След деянията на Лукаваго, дойде чудото Божие...

Двайсетина човека клечаха със свещи пред централната икона. Ник приближи.

— Виждаш ли?

Е, какво — Богородица. Какво чудо...

Устата му започна да пресъхва. Той я затвори и конвулсивно захапа въздуха.

Картината бе напукана. Какво напукана — боята направо се ронеше. Обаче... Обаче отдолу избиваше друг портрет на Божията майка — по-хубав, с по-ярки бои.

— Не — изхърка Ник и се хвана за гърлото, вперил поглед нагоре.

Оттам го гледаха очите на Мария. И носът бе неин. Веждите, косите... И ако я нямаше тая плащеница, и тялото щеше да бъде познатото.

— Мария... Мария...

— Тя е, Божията майка... Истинската... — мърмореше отчето край мишницата му.

Погледът му се плъзна надясно и долу, към ръцете на Мария, в които беше детето ѝ, невръстният Божи син.

— Не! — извика той истерично. — Нее!...
И хукна към изхода...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.